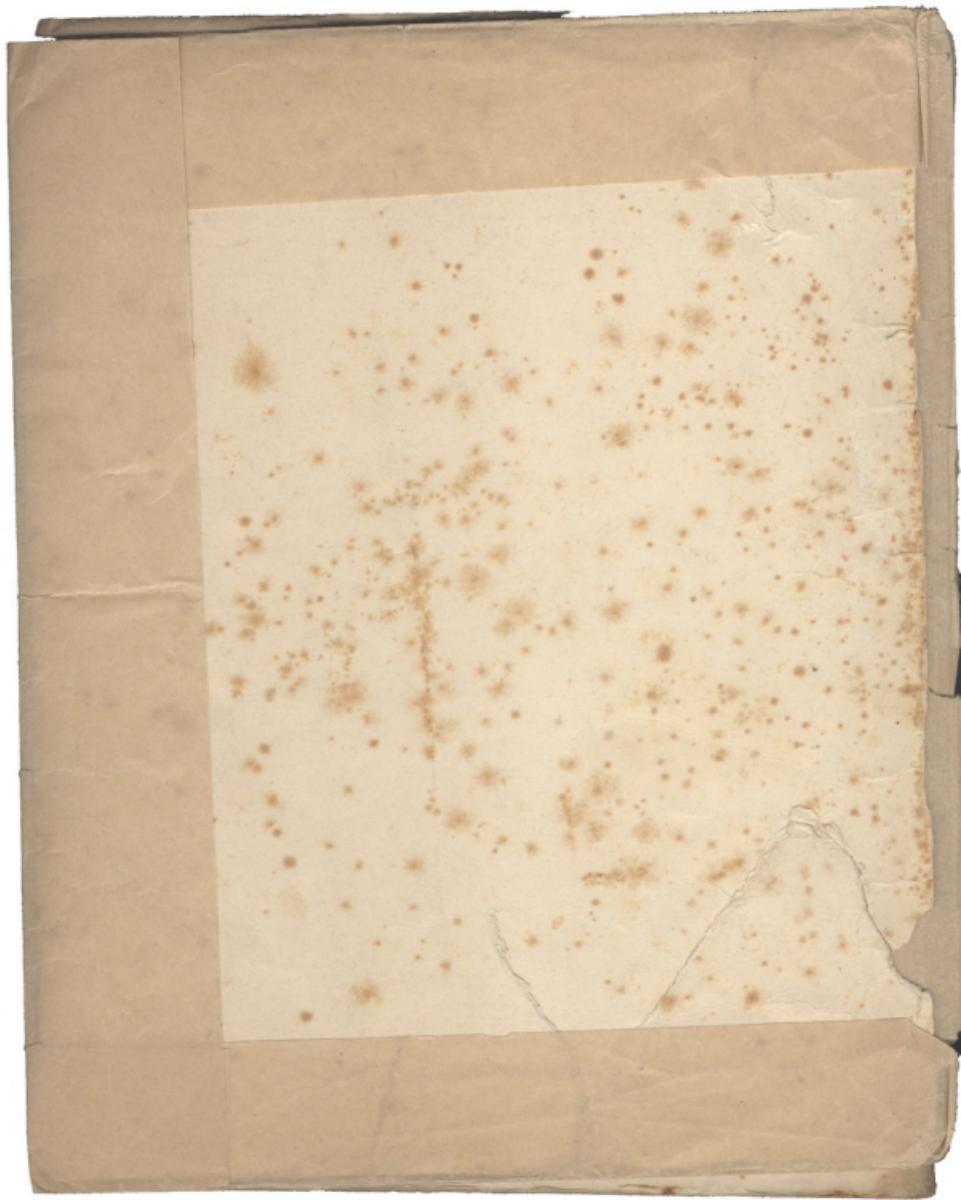

Σταύρος Ρεπόρτερος ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ, Πατρών

Διε. Εγ. Τα
Ταξιδιώτης

Διεργάσπιον Λευκωνίων παραδίων

2.

Ο ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ

Μὲ τοῦ νοῦ τῆς φτεροῦγες πετάει
 Στῶν ὄνείρων τὴ χώρα γλυκὰ
 Καὶ μὲ θάμβος ἔκει ἀντικρύζει
 Τὴ σύνστη του στὸν κόσμο χαρά. . .

Καὶ όλόχρυσα κτίζει παλάτια
 Στοῦ αἰθέρος, μαζή της, τὰ πλάτεια,
 Τῆς ἀγάπης τρυγᾶ τὸν καρπό. . .

*Αχ! κιαυτὸς θὰ ξυπνήσῃ, τὶ κρίμα!
 Θὰ βρεθῇ ζωντανὸς μέσ' στὸ μνῆμα
 Μές τὸν κόσμον αὐτὸν τὸν πικρό.

Αἴμ. Ἐλευθεριάδης

‘Pūm „Reinleſn.“

Αθήναι 1 Γα. Αναρ. 1897

Ινδική.
υλάνη. διακρίνο-
νται δὲ εἰς δύο
εἴδη τοὺς Ἀφρι-
κανικοὺς καὶ τοὺς
Ἀσιατικοὺς ἢ Ιν-

δικοὺς. Οἱ πρῶτοι εἶνε μεγαλείτεροι
ἔχοντες ὑψός πολλάκις 4 μέτρων. μῆ-
κος τοῦ σώματος 5 μ. καὶ μῆκος τῆς
προβοσκῖδος 2,50 μ. Βάρος ἔχουσι περὶ
τὰς 6000 χιλιογρ. κεφαλὴν πεπλατισμέ-
νην, ἴσχυροὺς χαυλιόδοντας, ὅτα πεπλα-
τισμένα. μεγαλείτερα τῆς κεφαλῆς καὶ
σχεδὸν ἀκίνητα· ζῶσιν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν
τῆς Ἀφρικῆς, εἶνε δὲ ἀγριώτατοι καὶ θη-
ρεύονται χάριν τῶν χαυλοδόντων αύ-
τῶν. Οἱ ἵνδικοὶ εἶνε μικρότεροι, ἔχουσι
κεφαλὴν ὑψηλήν, ὅτα μικρότερα, τίθασ
σεύονται εὔκόλως, εἰς τούτους δὲ ἀποδί-
δονται ὅλα τὰ περὶ ἐλεφάντων γραφό-
μενα, περὶ ὁξυνοίας, εὐγνωμοσύνης, ἐκ-
δικητικότητος κτλ.

Ἐλέφαντες χρισμοποιού

3.

1

Tómos Πρώτος.

15 Απριλίου 1904

Μαΐος 1906.

Στ. Γεωργαδάκη

2.

Wauwack
Aug 1906

Θάσος καὶ θρησκείαν, Πέμπτη 15 Δορυφόρου 1904.

*Ἐπι τῷ ἀναχωρήσοντι τοῦ φίλου
Ροδέργου εἰς Ἀθήνας.

Ρέον τὰ κύρια μυκράν σὲ πηγαῖνει
Ο πως; οἱ διάζηρ τὴν γῆν Περαδέσιου,
Βαίνει γοργὸς ὁ ἀτμός, καὶ γλυκαῖνει
Σ αρός Κύπρος τὴν ψυχήν σου.
Ρέον τὸ κόρσα, μυκράν σὲ πηγαῖνει
Τάσσεις μέρη εὐώδην Ἡλίου,
Ο μως ναὶ λέέρε, καρδιὰν πῶ; εὐρεσίνει
Σ ὅλη τὴν εἰσίσ ή γῆ τῆς πατρίου!
Θεοίνη Μαρτίου 1904.

*Ἐπι τῷ ἀφίξει τού.

Ρεδινές δόους φωτίζει Ἄλισσος γῆν
Ιενδειμονίς,
Ο που ὑπὸ οὐρανούς ὡρέεις φύωνται
μυρσίνης κλάνει,
Βαίμης ἔχεις καρπη ἔνικ, καίδες τέπους
Ιεντυχίας,
Ενθάδες ἀγήρατοι βιοῦντες παλλευκοὶ εἰ
Ιιαρθρό-θες.
Ρέον κύρια σὲ κυλίζει, καὶ σὲ φέρει
τίσω πεδί
Τάρα στὰς θερμὰς ἄγκαλας φίλε,
Γρίλων παρηρίτατίων,
Ο μως πάντας ἐνθυμήσου τᾶς πατρί-
δος μως; τὰ καλλιν
Σ διείρχ γλυκὰ γυρρέος Ἀκροπόδ.
Θεοίνη Απρίλιου 1904. Λίγ. Κεῦ.

Θάσος Πέμπτη
Θεοίνη Απρίλιου 1904.

4

πατέρων της πόλεως οι συγκροτούσι ήταν

πόλεις της Μακεδονίας είδος καὶ τέλος
Αγία Ορθοδοξία Ναός της Μαρίνας
καὶ Τσαλάτης Μακροβίας καὶ θερμής
πλευράς της πόλης Ανατόλης, η οποία
περιγράφει τη γεράτελες Καρπάθου
επίκλητα αὐτέρ.

TIRINE LIGIER

Η μόνη τροφή των Βρετανών. Βρα-
βεύεται της ίδιας της Ελλάσης καὶ
υποστηρίζεται από Μάνι την μάστιχον.
Επικαταστάται την Φερρακαντόπερα
την Αρραβονία της Οθωναίας
Αυτοροτορούσα
επίδεικνυται

ΛΑΖΤΡΟΣ ΛΑΣΚΑΡΙΔΗΣ
Λιγνάτων Ταρρακόνας το 24.

ΕΙΓΑΛΑ ΛΙΓΝΑΤΩΝ

3. 5

Άλεν ή διαρροή,, σεπτ 1804.

Στὸν Κοντούωτην.

Ἄθικτό που Χρέστε Κοντούωτην
καὶ ἔρινο τὸν γίλωτα σαρπῆς.
Ευρέλλανες καὶ τὸν ἐπαρχὸν αὐτὸν
ἔτερά τε τὸν κότρον καὶ ἄρδες.

Aἰμ. Κεῦ

Μὲ τὸ χλωρὸν τὸ βάθινον κλαστρά
ζετεῖ νὰ απεγνωστει μὲ τὺς
εἰδέναι τὸν τάπτην, που χρει
οῦν τὸ γεγούλον προσέτει οδογενό.

Στὸν κρύψιο λοι νὰ στραβώνεται
τούτα μὲν περιπομπή σε πάντα,

Άλεν ή διαρροή,, Αργανή 14 Μαρτίου 1804.

ΤΗ Δ...Κ. .?

Κλίνω γάνυ μπρὸς στὸ καλλος
μὲ μπροστὰ στὴν ἀρετὴν
κλίνεις γάνυ κ' ἡ εκρόξιν μου
κλίνεις γάνυ κ' ἡ φυγὴ!

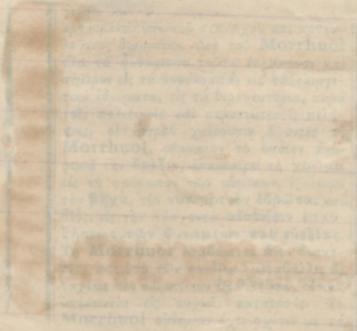
Θεσσαλονίκη Aἰμ. Κεῦ.

~~post paid~~ ~~returnable post paid~~

Mr. Justice Roger S. Dyer
U.S. Court of Appeals for
the Tenth Circuit
Washington, D.C. 20530

RECEIVED
U.S. COURT OF APPEALS FOR THE
TENTH CIRCUIT
RECORDED AND INDEXED

~~post paid~~ ~~returnable post paid~~

Πάτερ Λ. Δασύπητας, Σελλελον Θυλετρίου 1804.

ΥΜΝΟΣ

Στὸν μελιόρρυτον ποιητὴν Ι. Κανοσταν. ινιζην.

Μὲ τὸ κλωρὸν τὸ δάκτυνον κλωιέρι
ζητῶ νὰ στεφανώω καὶ ἔγω
τὸ μέτωπο σου τὸ πλατύν, που χαρί^{Θεοφίλος}
οῦν τὸ μεγαλο κρύψτει οὐδανό.

Ζατῶ κι ἔγω ^{Θεοφίλος} ίσεν νὰ στεφινάσσω
έσένα ποὺ στεφάνωσ' δ Θεόν,
δάκτυν κι ἔγω σ' ίσεν ζητῶ νὰ δώσω
μὰ τὴν ἀδηνία εἰς τὰ πόδια σου ἐμπερός.

Τὰς λύρας σου τὸν κρυσταλλένιο στίχο
μὲ τὰς καρδιὰς τοὺς χτίπους μου σχετῶ
τὸ πᾶν σου, μόνο μὲ άρμονίας ήχο
η μὲ τὰς θεία παριστῶ.

Καὶ μὲ τὴν δάκτυν τὸ κλωρὸν κλωνάρι
τὸ μέτωπό σου στεφανώω καὶ ἔγω,

Καὶ λέπορων στον σον όπου χάρε
οὐδὲ τοι μαργάρημαστρο!

ΑΙΓ. ΚΟΥ

7
9
Μαυροβούνιος Κήφιζη, Βόρη 31 Οκτωβρίου 1904.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ ΕΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Ἐπιτύμβιον στὸν Ἐθνομάρτυρα Παύλου Μελάχν

Ἡ γῆ σύντι, ὁ "Ἡρωκ, ποῦ σούγει-

αὶ τὰ κροτίδα σου [νε κοιτίδα
αὐτὴ ποῦ σ' ἐστεργάνωσε μὲ στέρχνον.

Αὐτὴ εἰς στήθεικ ἄδολα μιὰν τρέψει

πῶς θὰ σπαράξῃ ἀπονυ βαρύάρους κατά

τὸ νομον οὐτε ποτε συντελεῖς [γῆς

Πιὰ μιὰν ρανίδα αἰματος, που χαθεῖ

ποτάμικ, λίμνη αἰματος ἀτίμων θὰ χυθῇ

Καὶ μέσσα κεῖ οἱ δέλιοι θὰ βάρουν

τὰ μαύρα των τὰ ὄντα, τοῦ γένους

[των πνοή

Καὶ σὺ κι' ἂν τώρα ζήροσει, τὸ μέγα

[πόνημά σου
& τέλειωσο! κ' μπῆκες στοῦ τάρου τὴν

[σκοτία

"Ἡ δέξι πάλι ἀκράτητος σοῦ γράψει

[τ' ὄνομά σου
μὲ γράμματ' ὀλοπύρινα σὲ καθενὸς καρδιά

Κοιμήσον" μὲ τὸ πιεύμα σου τριγυρώ

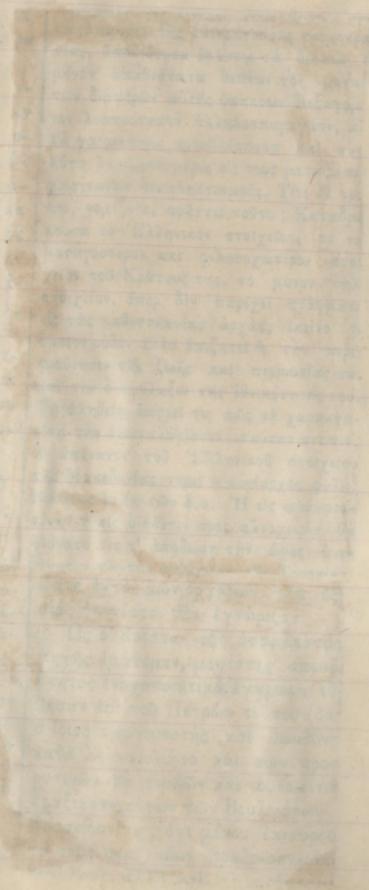
[Ἄς γυρνάεις
στῆς ποθινῆς πατρίδος μάχε, στοῦ Γένους

[τὰ πατέρια
Νὰ διδηρ νοῦν καὶ δύναμι, σ' ἑκίνους

[π' ἀγαπάεις
γιὰ νὰ πετήσουν πάντοτε τὴν Σλαβι-

[κη, Όχιά.

will include a field & legal investigation.

9 Μαυροκούσος Αίγρας,, Βούνη 31 Δεκεμβρίου 1894.

ΑΚΡΟΣΤΟΙΧΙΣ

Πλευρέ Μελά, γλυκό πατσίδι πτήν μάν-
[να μας πατσίδια]

Απόστολε έλευθεριάς σ' αδεκημένη
[χώρα]

Πρώνο πικρό τραχεός

Διευτάξι ήτουν στην εκδίζι, κι' αὐτό^ν
[τὴν εἰχε ἀσπίδα]

Ο πόταν μάς προστάτευες ἐπ' τῶν αι-
[σχοῶν τὴ μπόρα]

Ξιγάς! φεύ δὲν μιλάς;

Μιλάς! ή γῆ όπου αύτή σου έγινε
[κοτίδια]

Εδώ που σέ στεργίνωσε μὲ στέρκνο
[τιμῆς]

Αιματζόντα τὰ αίματα Βουλγαρών ή
[πατρίδια]

Αγνή γιζέ σίνα, "Ηώαχ, θε γύση
[κατά γῆς]

Ξιφένι δόξης νά γινη γιζέ σίνα και
την οργήνες αλλά σινος γιζέ μας.

(Θεσσαλονίκη 24/8/94) ΑΙΓΑΙΑΙΟΣ ΚΟΥ

"Ογι τί δίνε θάλιας τάτερ,
το λέρην η ματρίδ,
τίσι θίλιας τη γερήδι μαρ-
νά κάνοντες φαλερά,
τη στρατεία μου νά είναι
τα κερτίσια της αντρά,
φαρδιά, πλατιά, μαγαλά,
λασιά τους απότρια.

9. 13
9. 13
Πάρτη θυρωγόνιας,, Σύμβολο της Αρχηγίου 1905.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΣΜΑΤΩΝ ΤΟΥ
ΑΥΓΑΥΓΟΥΣ

Ασμα. VI

Τώρα πεῦ ή φύσις θάλλει,
καὶ φαλλοὺν τὰ πουλιά,
καὶ ἥλθε τὸ χειλιδόνι
μακρὰ πτηνή ξενιτιζῆ,

Τώρα ποῦ ὁ αἰθέρας
ὁ γαλανὸς γαλᾶ,
ἔλα κοντά μου κόρη,
καὶ πέσ' μου μαστικά.

Θέλεις οροπέδη καιδύγοσλα
γὰν στέμμα σου λαμπρό
θέλεις αὐτὰ τὰ νέφη
μασθύσα νυμφικό;

Θέλεις αὐτό τὸ κούμπε
ποῦ γλυκοκελαδεῖ
καθρέφτης ζηλευτός σου
καὶ πέρα νὰ γενῆ;
Θέλεις δημάντης πάλι
τὸ αἴστρο τὸ λαμπρό
τὴ πούλη ποῦ χρυσικέ
νὴ τὸν αύγερινό;

Ογι! δὲν θέλεις τέτοια,
τὸ λέγεις ή ματηό,
πέσ', θέλεις τὴ καρδιά μας
νὰ κάνωμε φωλεά,
Τὰ στήγα μου νὰ είνε
τὸ κράτος σου αὐτό,
φαρδύ, πλατύ, μεγαλό,
ώσαν τὸν εὔρανό,

10. 15

Τηλέφωνος, Τελέφωνος 19 Μαρτίου 1906.

Η

παραμονή τοῦ Μαραθωνίου

Ναχρώθηκε τὸ ἔπειρο! . .
 Οἱ οὐρανοὶ σωπαίνουν! . .
 Τὸ ἀστέρα, τρεμοδύνοντας
 σιγὰ σιγὰ προβήσινουν
 Τοῦ; νύχτα, τοῦ; βρασίλισσα;
 τὸ δρόμο νὲ φωτίσουν
 Ποῦ ρθάνει ὅλόδροση,
 γλυκεῖλ, μὲ συνοδίλ μεγάλη
 'Απ' ἐστρα καὶ Λύγερινοὺς
 καὶ Πούλιγις καὶ φεγγάρι
 'Ολόχαρη, ὅλο νάλλα.

×

Γιὰ νὲ καθήσηρ ετὸ λεμπρὸ
 τὸ θρόνο, μὲ καμάρι.
 Μὰς τὰ παλάτια τούρανού,
 ποῦ τὴν αύγη θὰ σέβουσουν,
 Τὸ πᾶν καιμάται,
 σιωπηλὸ τὸ σύμπαν ήσυχαζεῖ
 'Ο ζετὸς κοιράζει! . . .

×

'Η Τόχη μάνο ἄγρουνξ
 ἀπάνω ετὸν αἰθίρια,
 Βουβέ, ετὸ χίρι τὸς κρατεῖ
 δλάδρουσ στεράνι.
 Ποῦ τὸ πλεξε, δ αύρονός,
 τὸ ἔπειρου τὰ στοιχεῖα,
 Καὶ ἡ Ἀθανασία! . . .

~

ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΙΑΝΟΚΥΤΗΣ Σ. ΕΒΑΡΙ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ

Στρατ. σε Βιεννέλιδης Μεγάλης

της Διεθνούς Έπιχειρησιακής

της Διεθνούς Έπιχειρησιακής

Επιχειρησιακής

της Του

Διεθνούς Έπιχειρησιακής

ΕΠΙ ΤΗΣ
ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ

Άττα, 18 Αυγούστου 1901.

Ο δρόμος μας τά δύσκολα; το περισσότερο της δύσκολωσης τού αρχαιού ελληνικού κόσμου παραβινείν περισσότερον και λογικότερον γενικώστατην γενεσίν, το σημαντικότερον ρυθμόν, την τανάγρινή σύνθεσην, σίδουν μίαν τοπικήν παράδοσην και κανιονεύην, κατά άλλην τρόπον μίαν παραδοξαλότατήν πάροντας διαδεστικόν της μνήμης της σύντηξης των.

Η πλατεία δύοις έκτασεσιν προσβασιμή γέγοντα η Ακρόπολη, κατά την διάταξην την πάντα πεποιητικήν διαδικασίαν.

11. 17

* Κέρατημάρτιν Περιήγη στην Μαρκόπολη 1906.

Ρίχνει μεταξύ των φλογερῶν
στὸν Μαραθῶνα πέρη,
Βλέπει δροσέτη τὴν αὐγῆν
στὸν κόσμο νὰ ζυγώνῃ,
Καὶ τὸ δῦλό της τὰ φτερά
σὲν τὸ πουλὶ ἀπλώνεται.
Κατὰ τὴν γῆ τὴν θεῖκην
τῆς Ἀττικῆς μας κάνει,
Ισως γλυκύτατα φίλη
καὶ πάλι νὰ τῆς δόσῃ! . . .
Τὴν βλέπει ἡ Διόξει πόλη ψηλάζει
στὴν γῆ νὰ καταβαίνη
Καὶ νὰ κρατᾷ τὸ ξύθινόν τοῦ
στὸ χέρι τὸ δεξί της,
Κι δλόδροσο στεφάνι.

X
Μελαγχολεῖ καὶ σείπτεται
ἐκεῖ ἀκουμβασμένη
Στὴν Πούλια τὴν πανώρρη,
καὶ λέγει μοναχή της,
εἰς ποὺ κεφαλή αὔριο
ἢ τύχη θὰ τὸ βάνη,
ἢ Ἄρδ γε τίνος μέτωπο
μ' αὐτῷ θὰ στεφανώσῃ;
Μεσονυκτίου 18 Απριλίου 1906.
AIM. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝΗ

την τού πέρα θάσου από την σημείωση
Οι παταγούδες και ερυθρού πή την
όποια δεσμαθίσσομεν ν' αναρριχη-
θεί της τον πρώτο βρύχον πάντα την
διπλανή πλαγιάν μετά λαζαρέττας
τη μεγαλουργήματα της προσαν-
θύνος.

Αλλ' ο νεότερος κάδημος έστι ένας
είδος λιονταρίνας περιττάτης με
τον πόρον έκτινοντας ολανθίστη
λεπτήν του την άσπετη φύσην, τη
μαύρη, μη έχουσαν ρόμον της, απο-
τελεῖ την ξερότην, μάλλον κατά την
προημιτοτάτος την δύναμην.

Τον παλαιότερον πετρόπατα ή διπλενό
κατανόμεις έπι της 'Ακροπόλεως
Επειδήστη μαρτύρικας έπειταν
της ένοιας της Ελλασσονούς αρχαίων
από την πατρίδαν γάν, την οφέλο
την λαβεστικότητα την αρέματαν.

Λέγεται λαμπράστη Βεζέρος πο-
τός η οποία από την προημιτοτάτη την
λιγκαλούν υφεσί της Οινόποτος, οπότε
την ανηρείστη την άποινα την Αγρί-
πειαν κατά την πατρίδαν από την
πατρίδη την ζελόντη, ο ποτέντη την
την πατρίδαν την Περιστέραν σημα-

12.19

"*Ψευδοποιίη*" Περιόδυ 3 Μαρτίου 1905.

"Εκ τῶν Ασμάτων τοῦ Λυκαυγεόντος

"Αγμα IV

ἀρίτε λοιπὸν χρούμενος τὰ ἄνθη τὰ δροσάται
πρὶν τὸ ἀηδόνι στὰ κλαδῖκα τὸ λάλημα τοῦ παντρ
Πριν τῆς μορθίνης μερχνθούν τὰ φύλλα τὰ ἀσφάτα
πρὶν ἡ καρδία σου νεκρωθῇ, καὶ ἡ ψυχή σου κλεύθῃ
Ω; πίστευε με, ὁ χαρά παρέρχεται καὶ σύνεται
σὲν φλόγα ποῦ ἐξώπιστε, καὶ στάχτην ποῦ ἀψίνει..

1905

AIM. KOT

20

20. 19. 1919. 1919. 1919.

Einige von diesen Tagen waren
wir auf dem Lande und besuchten
die kleinen Dörfer und Orte, die
durch die Kriegswirren verlassen
und verlassen waren. Es war
sehr interessant zu sehen, wie die Leute
ihre Häuser wieder aufgebaut und
ihre Gärten wieder bewirtschaftet
haben. Es war auch sehr interessant,
wie die Menschen wieder ihre alten
gewohnten Gewohnheiten wiederhergestellt
haben. Es war eine sehr interessante
Erfahrung für uns, die wir nicht
wiederholen werden.

8 den by Drayton 17 May 1805.

13-2

Ἐκ τῶν Ἀποκάτων τοῦ Λυκαονίου

APPENDIX XX

Μή τὰ εἰδούρρει σου χαίλη
ὅταν κόρη μὲν μιλάσσεις,
καὶ μὲν θέλεις πρόπτων
ἀπὸ τὰ βαθὺ σου πιστάζει.
Καὶ εἰς ὅπερε μετέντη μου τοῦ
εἰς τὰ στηνῶν μου καθελοῦν
καὶ μὲν ξελεπεῖς μὲν παθός,
ώλη περίθινα, τρυπαρά,
μὲν ἡμετέραις οὐδὲν πάντες.

ΑΙ ημέραι τοῦ Μελέτου
ἔλουν φύγην διασπεράζει,
καὶ τηρεῖ τὸν χειλόδιον αὐτόν,
τὴν φωλεσίκην ξανθήν,
Καὶ τὰ πόλικά τὰ κυττάρων
γῆλαν νὰ πίρτουν γιακούτι.
εῖν, τὰ δόλια τὸν εἰρίξει μου
νεκρώμινας εἰς τὴν γῆ
μὲ λαυρούνεις σκληρήν. ΑΙΓΑΙΟΝ

中中中中中中中中中中中中中中中中中中中中中中

της μερικής πολιτείας "Πόριμη Τάξη"

πέρα τη θάλασσα ΕΓΑΙΟΥ.
Το Κοντινότερο από ΤΗΡΑΙΖΗΣ ονόμα
της πατρίδας μας όπου και σήμερα γίνεται
το πανεπιστήμιο της Επαρχίας
Επαρχίας Αντιρρίου πάλια της αρχαίας
Μακεδονίας της Μακεδονίας του
ΜΑΙΑΡΙ ή ΜΠΟΤΤΟΥ ή της ΠΡΟΤΩΧΙΑΣ!

"Εξατον ρυλλιών
ρυθμωμένων δι' ἄνδρας ἀριθμούς καὶ τοῖς
τοῖς ἔποις τοῦτα ισχύει.

Το θραβεῖον εἰς 10,000 γρούματα
ταυτοποιεῖ Θραβεῖον

ΤΟ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΙΚΗΝΙΚΗ
Τραπεζιτικού Κατάστημα
Δ. Αγγελάκη

"Εκτόλιτος παντός είδους τραπεζιτικούς καὶ έμπορημάτικούς. Κατέβαστες καὶ ουνοδλαγκατικάς δι' Αγρίου τηύ Τευρίκην, Βαλλάδην, Εργάνην, Αγγούτον, Αγρίγειον, φρεσούντος λογοτειασμούς; δέχεται κατατίτη ημεράτων τραπεζιτικούς γραμμάτους, είσπρακτος συνελλαγματικῆς ΥΠΕΡΙΦΡΑΞΙΑΣ επιτόπια σειράς επιτερη-

ΑΓΩΝΕΣ

23

Φάρον την θρησκίαν — τούτοις Η Γεννίας 1805.

Μή φωνὴν περισσότερην,
ω! καρδίαν μου τώρα
ψάλλε τοῦ ἁγίων,

τοῦ Θεοῦ τὰ δόρα,

Ψάλλε τὸς ψυχῆς μου
τὴν ἀγνήν ιδίαν,
καὶ ἐμπιευσέ με Μοῦσα,
σ' αὐτούνθι τὴν θίαν.

Τί νὰ πωτοψάλλω,
πορρὸν νὰ ἔξυμνήσω
ποιὸν καὶ νὰ θαυμάσω,
πορρὸν καὶ νὰ ἀρήσω,
Οἴοι ἔχουν κάμη
καὶ δλοι ἔχουν δεῖξη.
παῦ τὸν νοῦν τ' ἀνθρώπου
τεύχεται νὰ φρίξῃ.

Πρόδος μεγάλη!
ἡ χαρὰ μὲ πνίγει
καὶ ψυχὴ μου δλούς,
μὲ χαρὰ τοὺς θίγει

Σώματα καὶ στήθη
ό ἄγιον κρατύνει
νοῦν καρδίζ καὶ σῶμα
μοναχὸς καλλύνει.

Καὶ δ νοῦς τὰ θήη
τὰ ἑνημερώνει
καὶ τ' ὥριον σῶμα
νοῦν ἔξωραΐζει,
Καὶ γερὸς δ νοῦς μας
ἀνδρὸς ἔξυψώνει
καὶ τ' ἀνδρείον στήθος,
μας διπεραπίζει.

Νεαροὶ καρδίαι!
σῶματα στέλλει θίξ,
ποῦ γοσγάδ στὰ στήθη
τοὺς παλμούς σκορπεῖτε,

εὔχομαι βαθεῖα σας
πάντα νὰ φ.λέξει
εἰλην ἔνθισταρμένην
τούτην ἡλικίαν....

Τί νὰ πρωτεύσῃλλω,
τί νὰ εξυμνήσω
ποιὸν καὶ νὰ ἀρήσω
δλοι ἔχοιν κάμει,
καὶ δλοι ἔχουν δεῖξη
παῦ τοῦ νοῦ τ' ἀνθρώπου
τεύχεται νὰ φρίξῃ

ΑΙΓ. ΕΡΡ. ΚΟΥ.

24

την περιοχή της Καστορίας
και αποτελείται από μεγάλη
και δύσκολη γη.

είναι επίσημη στην Αγγλία
και στην Ελλάς.
Επιπλέον υπάρχει μερική
επιφύλαξη στην Ελλάς.
είναι επίσημη στην Ελλάς.

Όπως αυτή της Βορείου Ευρώπης
δεν αποδεικνύεται μόνο από την Ελλάς.

επίσημη στην Ελλάς.

περιβάλλοντας την Ελλάς.

πρέπει να πάτε στην Ελλάς για
την Ελλάς.

πάτε στην Ελλάς για την Ελλάς.

επίσημη στην Ελλάς.

Ἐτέκεν πουληδού καλοβίζηρά, ἡ ζωὴ σου
Ποιεὶς επασθέος σε ανέρεστο πάντα
Ρήξες ακόμας μηδὲ ματράς την γῆ σου
Καθὼλι ὁ Ήλιος συνέσπει τα πάντα,
Ποιεῖ χύνει λαμψφι μία πρήι σύναθρη
Και πάρε μετάραβεται την σκοτιδική
τοι γλυκά στὸ φῶς ὑπερέχει τώρα,
ἀνθος και δάκρυν, μυρωδίζει και ἔχτιδε,
και τούτο τοῦ πλακτούργο γιὰ δθρανά
είναι τὰς γῆς μακε τὸ λαζανωτό!
Πάρε τὰς δαλειτες μάνας σου τὸ θρινός
τὸν στεγκυμό μας δλων μὴ ἀφέσσως,
Τὸ δάκρυ μου τὸ φλογερό ποὺ χύνω,
λιγανει φῶς τοῦ "Ηλίου νὲ κρατήσους
στοῦ ταχεοῦ σου τὴν ἀχαρί νυχτής!"...
Μα πρίν εμβής στὸ σκοτεινό σου διώματο
πετρώθη γιὰ παντ' ἡ ἄκοη σου,
παρε τὰ ζηθεῖ μου αὐτὰ στὸ χθενα,
νὲ τάχης συνοδεύει στερνή μαζί σου,
στογχή καπνὸς νὲ γίνεται κ' εἰ δυό!...
Ακούεις διότι στιγματείσαι μαζί μας,
ἔπιπται τοῦ ψυχή μας γιὲ νὲ μπαίνεις,
καμμιῇ φορά στὸ δρόμο της ζωῆς μας
διχ λαξειται γιὰ παντα θὲ πεθάνεις,
διπλα, μὲ χέρι, μὲ λαζανωτογένει!..

Θεάτρου πουληδεν πελέθημα ταύταις' ἡ
ζωὴ σου,
ἄπο τὸν αέρομο τὸ πικρὸ στοῦ Πλάτ-
στον τὴν ἔγκλη
στὰ πάνιγχια σύρειν τὰ μυριόχνη-
σμένα...
είχες τοῦ Μαΐ τῆς θρούγχες βαθεῖα
μέσος τὴν ψυχή σου,
τὴν χάρι του, ταῖς εὐωδίτες τὰ μυριά
του τὰ παλληλα...
Τάρας αἰθέρες γαλανούνς δλόγλυκα
στολίζεις,
αὐτοὶ σοῦ δίνουν δημορφίες και εἰς
αύτοὺς χαρίζεις
μέρις πρεγούντες ξνοιξις ἀγγει μυρο-
λονομέτρα.

Τι εἶς δὲ δρωτικός, καπνός, αἰθέρες,
σπιά ποὺ σινύναι μηδὲ μικρὴ ἔχτιδε
εύγνηρο ποὺ τὸ διωχθεῖ ἀγέρες,
φύλλο ἀχνό, μιασσόντος εἰπίδε
στὰ κύμματα τοῦ βίου τοῦ πικροῦ.

Εἰς εἰκόνειαν προσάγονται τοι
μέλισσαίδες καὶ αὐτοὶ σύμβολοι
οὐ μόνον τὸ θεῖον τοῦ πολι-
τευτοῦ Καναρινίου, εἰπόντες
αὐτὸν τοὺς αὐτοτρόφους ή
τοὺς βαρύτερους δίσκους της
διάθεσις πολέων, ἀλλὰ καὶ τοὺς
εὐθέτερούς τοῦ βασιλεῖον της
Καναρίου.

ΑΒΜΟΣΙΕΥΤΗΣ Α.

Επικαθίστασθε οὐκ οὐδὲ τοῦ
εργατηραχός μηδὲ τοῦ τοπίου
εργατῶν εἰκόνευσιδύ άριστα,
οὐ ουσιασθέντος ἔντερα τοῦ ποντού
της πόλεως μηδενικούρεια πρός
δουτανού παρεπεμψεως να καθ
εργατῶν τερρακοτών τηνόπρο
πάντας την.

DRUKHE

ΑΙΓΑΙΟΣ Ε. ΠΡΑΓΜΑΤΑΣ

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

16. 27
Mige, May 1911, Thess. 1911.

9 Pepino' " T. Lopou.

2 Vojion 1805.

Επειδή πολλά από αύτα
ανθίζουν στην άνοιξη
το γένος αυτό πρέπει να πάρει
την ονομασία της περιοχής από την οποία

Τεῦχος ἐξ ἀσμάτων πατριωτικῶν
Μακεδονικῶν,
μὲ γενετὸν φρόνημα καὶ ρυθμοὺς τροχάδεων
ἀπὸ τὸν Αιγαῖον Ελευθεριάδην.

τούτη μὲ τὸ τέλος τοῦ ποίησιος
και μὲ τὸ εἶδος τοῦ στίχου
δεσμός τὸ ένος, τοῦ οἴκου τα ταρταρά
και ταραχής μὲ σημα της οἰκίας

Μή' οι δοκτύραι, λακοί, αποδέσσουν,
μίαν καρφί, μὲ σίγην κρούσσι.
Μή τοι στάχυς της γαλά, λαζαρί,
τοῦρα μαρών μὲ δέρδη μὲ σάρι.
Καὶ πλεγμών, καὶ λαπά τους μὲ πατένη,
τὴν πατένη, μὲ λαρή τους κανένα.
Καὶ σπεριώτης τους μέτα μὲ τετάνη,
τὴν αγάπη τους μὲ λαρή μαρή.

Makedonia 1905
Alkistis Elaouleriaida

28

L. torreyi

S. goldiae

Μάγης Μαζίκανθης, Αθήναι 1905.

17. 29

ΓΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

(Απόσπασμα)

Ἡ ψυχὴ ποῦ πετῷ ὅτὸν αἰθέρα
ἢ καρδιὰ ποῦ ἔκτυπῆ δύναται
Τὸ ρύάκι ποῦ τρέχει κεῖ πέρα,
τὸ πουλὶ, ποῦ ὅτα ἔνη πετᾶ
“Οὐλα λέγουν: σέ τοῦτο τὸ χῶμα
ποῦ τοῦ Κρούμου ὑπράζει” ἡ γεννη
Θε ν' ἀρθῇ μὲν ὑμέρα ἀκόμα,
ποῦ θὰ ἔη καὶ αὐτὸ λευτεριά!

Μακεδόνες! παιδιά τῶν ἀνδρείων,
πεταχτεῖτε ὁρθοὶ στὴ στιγμὴν,
Θυμηθῆτε! Αλεξάνδρου τὸν βίον,
μὴ ξεχνᾶτε πατρίδα θερμὴν.
Τὸ σπαθί, μὲ τὸ ἔνα τὸ χέρι,
καὶ μὲ τὸ ἄλλο φυλλὰ τὸ σταυρό.
Φτιάστε τὸ ένο, τοῦ ἄλλου τὸ ταῖρο
καὶ σπαράστε μὲν αὐτὰ τὸν ἔχθρο.

Εἰν’ οἱ Βούλγαροι, λύκοι, σπεράζουν,
εἶναι κτήνη, μὲ δίχως καρδιά.
Καὶ ὅτα στάθμα τῶν μέσα, φωληάζουν
ψώρα μασθόν, μὲ φειδία μὲ δχιά!
Κάθ’ αἰσχρόν, ἡ ζωὴ τῶν θὰ μεινῃ,
πᾶν πικρόν, τὴν χαρά τῶν κινεῖ.
Καὶ στεφάνη τῶν σόδηνς θὰ γείνῃ,
τὸν ἀτιμά τῶν τὰ ἕργα μαζύ.

Μακεδονία 1905

Αλμύλιος Ελευθεριάδης

30

301 with "grammatical page"

το Πόνια
ΤΟΥ x. Vallat

Με την αρχή αρχαίων ποιημάτων
οι Γέραιοι μόνον, συνεπειαλγείσι
πάντων των επιφύλων της θρησκείας
της Ελληνικής Βασικής Καθολικής
της Φιλοσοφίας, της θεολογίας
της γλώσσας και της γραμματικής
της φύσης Σταύρου.

Από την περιοδοφύλακαν της
πατρινής εποχής ο Α. Vallat
ταυτότητα βρίσκεται στην
αντίστοιχη της άλλης Αρχοντικής,
της απόκτησης της Αρχοντικής
πόλεων, όπου συνέβησαν την ία-
ση δύο της την πατρινή Αρχοντική.

Καταργήθηκε την Λευκάδη^{την} πόλεων, όπως τη Βάρδανη
την πατρινή την ηγεμονία της. Μηδενί^{την} άλλη της της πόλεων την
από την έκπτωση.

Πάγκης πού τη δομή της Αρ-
χοντικής παρατηθείσαν πάντα
την πατρινή πόλη της Αρχοντικής
πόλεων, την πατρινή πόλη της Αρχοντικής
πόλεων.

Η Ελληνική Φύλα

Πίνακας Αριθμ. 11, 18 Σεπτεμβρίου 1905 μέσαι.

ΑΙΓΑΛΙΣΙΑ

Τώρα τ' ἀνθη ποῦ φεύγουν, ποῦ σδύνουν
 Και τὰ δένδρα ξηρά π' ἀπομένουν,
 Και τ' ἀπόδονα γοργά ποῦ δένουν
 Τη φωληὰ των, και φεύγουν μακριά..
 Τώρα 'δα ποῦ ὁ πάγος ζυγώνει,
 Και ή θύσις πικρά ποῦ στενάει,
 Σαββανώδους και σύ μὲ τὸ χιόνι
 Τοῦ καιροῦ! ὦ! πτωχή μου καρδιά!

Χθές γελούσας δικόμα, θυμητού
 Τώρα κλαίεις, πονεῖς, υποφέρεις...
 Μεσ' τη λίθη τυλίξου, κοιμήσου,
 Της σιγῆς τοῦ γλαυκοῦ σύρανον.
 Μή σιγήνει ἂν τὰ χείλη γελάσαν,
 'Ετη τώρα τὰ στήνηα θρηνούνε,
 'Αλλά τώρα οι πόνοι θά φύγουν
 'Ω! ψυχή μου ναί! πέτα κι' ἀλλοῦ!

Της ζηνῆς τὸ πικρὸ τὸ φαρμάκι,
 Στηνὲς ψυχῆς μου τὰ φύλλα δὲν πῆγε.
 Πλὴν τοῦ πονού τὸ μαύρο σαρῶν
 Τὴ καρδιά μου ξεσήλει φρυκτό.
 "Οσο θάλπος νὰ σπείω ζητοῦσα,
 Τόσο πάγος ἀπλάντισα μόνο
 "Οσο γέλοιο νὰ δρέψω ποθοῦσα,
 Τόσο δάκρυ σύρπικα πικρό!

'Αλλά τώρα τὰ ἀνθη ποῦ σδύνουν,
 Και τα δένδρα ξηρά π' ἀπομένουν,
 Και τ' ἀπόδονα γοργά ποῦ δένουν
 Τη φωληὰ των, και φεύγουν μακριά..
 'Αλλά τώρα ποῦ ὁ πάγος ζυγώνει
 Κ' ή άγρια της σύνδοσης σάν δύμα
 Στοῦ καιροῦ σαββανώδους τὸ χιόνι
 'Ω! καρδιά μου, πτωχή μου καρδιά.

Μαχεδονία 1905. ΛΙΜΝΙΑ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ

with the highest of "marks".

With the highest marks
we can get the best results.
The highest marks are
the best marks we can get.
The highest marks are
the best marks we can get.
The highest marks are
the best marks we can get.
The highest marks are
the best marks we can get.
The highest marks are
the best marks we can get.
The highest marks are
the best marks we can get.
The highest marks are
the best marks we can get.
The highest marks are
the best marks we can get.
The highest marks are
the best marks we can get.
The highest marks are
the best marks we can get.
The highest marks are
the best marks we can get.

The highest marks are
the best marks we can get.
The highest marks are
the best marks we can get.
The highest marks are
the best marks we can get.

Πίρρος, 22 /X/ 905 Αθήναι.

ΕΝΑΣ ΜΑΚΕΔΩΝ ΠΟΙΗΤΗΣ

Ο Κ. Α. Ε.

Ἐνας νεαρώτατος, μᾶλλον παιδί παρὰ ἄνδρας, ἔνας ἀνήσυχος καὶ ἀνυπόμονος χαρακτήρος φύσις,

προώρως βλαστάνουσα, τὸ στόμα του εὐωδιάζει ἀκόμη ἀπὸ γάλα καὶ ἔνα νέφος χαῖδεμάτων ἀποτελεῖ τὴν ὑπόστασιν του, εἰς τὸ βάθος τῶν ὀποίων ἀδιαχώριστος ἐπροσβάλλει ὁ σοβαρὸς ἀνθρώπος, σκοτοδινιῶν εἰς τὴν γοργότητα καὶ τὸ θράσος τῆς ἐκδηλουμένης ζωῆς. Οἱ φύλοι του, τὸν ὀνομάζαμεν Δὸν-Ζουάν τῆς Θεσσαλονίκης, καὶ δὲν ἀπετύχαμεν εἰς τὸν χαρακτηρισμόν. Ἀναμιγγνύεται εἰς ὅλα καὶ δ' ὅλα θέλει νὰ ἔχῃ γνώμην κυριαρχοῦσαν. Πολλάκις πέφτει ἔξω, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ νεανικά του σφάλματα διακρίνεις τὴν ἀνδρικὴν τάσιν. Τὸ τρελλότερον του δνειρὸν εἶνε ἡ πατρίς, καὶ ἀν ὡς Δὸν-Ζουάν, κυνηγῷ τὸν ἔρωτο, ὁ ἔρως τῆς πατρίδος τὸν δαμάζει περισσότερον. Οἱ ἔρως τὸν ὅθησεν καὶ πρὸς τὴν ποίησιν καὶ ἐγραψή πατριωτικάτα ποίηματα, ἐμπνευσμένα ἐκ τῶν τελευταίων γεγονότων τῆς πατρίδος του. Τὰ ποίηματα του εἶνε γεμάτα ἴσχυροτάτων μεταφορῶν καὶ εἰκόνων ἐν ταῖς λεπτομερείαις, ἐν τῇ ὀλότητι, διηγημάτων της ποίησιος του. Τὰ σχολαστικόν, διότι συμπληροῦνται πολλάκις λαμπραὶ εἰκόνες διὰ ψυχρῶν λέξεων. Ἐπειδὴ διως ἡ ποίησις του εἶνε ἡ πρώτη ἐξ ὅσων γνωρίζω ἄδροι καὶ ἀληθινὴ Μακεδονικὴ παραγωγὴ, ὁ «Πύρρος» θὰ ἐνδιατρίψῃ περισσότερον, διότι ἀναλύεται εἰς τὰ ποίηματα ταῦτα ἡ ἀγνότης τῆς ψυχῆς καὶ τὸ μεγαλείον τῆς Μακεδονιας. Τῷ συνιστᾶ μόνον προκαταβολικῶς δε «Πύρρος» είνα προσικειωθῆ τὸ ὑφος καὶ τὸ λεκτικόν

night 200[X] 55 Engulf

Επίσημη Έκδοση της Διεθνούς Επιτροπής
της Ανατολικής Ασίας για την παραβολή της από-
στολής της στην Κίνα και την παραβολή της από-
στολής της στην Βασιλεία της Κίνας στην Ασία.
Επίσημη Έκδοση της Διεθνούς Επιτροπής της
Ανατολικής Ασίας για την παραβολή της από-
στολής της στην Κίνα.

ΕΠΙΔΙΝΟΜΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΑ

Επίδινος ΤΥΠΡΩΝ, ΑΓΓΛΙΑΣ ΚΩΝ
πλατεία, Ιερουσαλήμ

Επίδινη η οποία έχει συγκριθεί
με την αρχαία Μόδα, Ελεύθερη
πολιτεία, δη λόγω της ανεξαρτησίας
και Κυριαρχίας, η οποία είναι
επί της αρχής διάφορη μεταβαλλό-
μενή από την αρχαία Ολυμπία.

ΕΠΙΔΙΝΗ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

τῆς Μακεδονικῆς γλώσσης καὶ γράφη
ἐν τῷ ιδιώματι τούτῳ, δὲν ἐννοῶ τὸν
καθ' αὐτὸν ἐπιχοριάζον καὶ προϊστο-
ρικὸν, τὸ κακῶς λεγόμενον Βουλγα-
ρικὸν, δὲν δὲ τὸ ἀρχαιτυπὸν τῆς Ἑλ-
ληνικῆς γλώσσης ἀλλὰ τὸ ιδίωμα τὸ
Μακεδονικόν, τὸ νεοπλαστὸν ἐκ τῆς
Γενικῆς γλώσσης τοῦ Ἐθνους. Ὁ
Δὖν-Ζουάν ἀναφαίνεται εἰς τὸν πρό-
λογόν του, εἰς τὸ παράχορδον τῆς
ἀποδόσεως τῆς εὐνοίας:

Δέν θέλω δάφνας Παργασσοῦ γλυκαῖς,
[καὶ μηρωμέναις,
οὔτε ἐληὴ πανώρηα, στ. Ὀλύμπου ποῦ
[φυτάνει,
Οὔτε μυριζὲς ὄλβδοσσες, μαζῆς οφιχτο-
[πλευμέναις,
μοῦ φτάνοντα ἀπόφυλλα ποῦ δρόσεις
[σαρωνεῖ.
Δέν θέλεις ὁ ἄμοιρος λαμπρός, στὸν Ἐλι-
[κῶν δῶμα,
τοῦ φτάνει ξύλινος σταυρός, καὶ γῆς δ-
λιγο χῶμα.

Η «Προσευχὴ Παιδὸς» δὲν ἔχει
τὴν δύναμιν τῶν εἰκόνων ἀλλὰν του
ποιημάτων, ἀλλ' εἶνε τὸ αἰσθητὸν τῆς
πατριόδος ἐν ἀγνότητι ἀγίᾳ ἀποκρυ-
σταλλωμένον:

Προσευχὴ παιδὸς.

Τὰς λέξεις ταύτις τὰς ἀγνάς μου,
ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου
*Ω! Πλαστονοργὲ, θερμῶς ἐκφέρω,
θερμῆς καθίδις Προσευχῆς μου.
Ἄροῦ τὰ πάντα προσαρμόζεις
εἰς ἀρμονίας τὴν ἀγάλην—
Κάμε ὡς πρῶτον τὴν Ἑλλάδα,
καὶ πάλιν, λοχυράν, μεγάλην!

*Ω! πρόσδεξον τὴν αἴτησίν μου
ἀπὸ τὰ βάθη μου, ὡς αἴχαν
Εἰς τὸ οὐρανοῦ τὴν ἡσυχίαν,
ἀπὸ τοῦ στήθους μου τὴν λαύραν.
Ἄροῦ τὰ πάντα βαυκαλίζεις,
εἰς τοῦ Ἑλέονς τὴν κοπίδα—
Ρίγον καὶ ἐν βλέμμα ενσπλαγχνίας,
εἰς τὴν Ἑλλάδα μας πατρίδα.

21. 37

**Άλλο δὲν Σοῦ ζητῶ, φ! πάτερ!
τὰ πάντα κόσμου, ματαιόγης.*

Πλὴν ἐν παρακαλῶ ἀκόμη
γονυπετήσ, ἀγνή Θεότης.

**Αφοῦ τὴν κτίσιν διευθύνεις
εἰς τὴν ἀρμονικὴν ὁδόντη*

*Κάμε μεγάλην τὴν Ἑλλάδα
κι' ἐμὲ, γενναῖον πρόδμαχόν της.*

Μάρτιος 12 1905.

("Επειτα συνέγεια)

Bei der nächsten Begegnung soll man sich
nicht auf diese Störung Eines anderen
Autors beziehen lassen, da keinerlei Rech-
nung mit verschiedenen Art von Veränderungen
wurde und die Ergebnisse

der anderen Autoren nicht berücksichtigt
wurden. Es ist daher ratsam, die Ergebnisse

22. 39

Πίστρος, Αθήνα 29/IX/1905

ΓΡΑΜΜΑΤΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΗΝ. ΠΟΙΗΣΕΩΣ

ἀπό Γ. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΑΚΟΓΛΟΥ

(Γράφεται ἵνα ἔκκαθαίση)

Ο ΜΑΚΕΔΩΝ ΠΟΙΗΤΗΣ ο. Α. Ε.

(συνέζευση)

Ἡ κατωτέρω εἰκὼν τοῦ εἰς τὸν «Μα-
οῖτην» ποιήματός του εἶναι πολὺ ἰσχρόα,
λόιως ἡ τελευταία παράγραφος :

Τοῦ πτοχοῦ Μισοφέγγαρον πάλι,
καὶ τὸ ὄλεο του φόβος ὥχοιᾶ.
Τὸ σκεπάζει συγέφρων ἀγκάλη,
τρικυμία τριγύρω φραστά...
Ματαμένα κορμῷ σκορπιούμενα
κατὰ γῆς, τὰ φωτίζει θαυμό,
Καὶ μὲ μαῆρα φτερὰ ἀπλωμένα,
προχωρεῖ τῶν θυμάτων στοιχεῖδ.

Χαρακτηριστικά εἶναι καὶ ταῦτα :
Μὲ τὸ μάτ' δοκομήτης γυριμένο,
μὲ τὸ χέρι στὴ κάμη ἀπλωτό,
Καρτερεῖ μὲ φωμὸν φορτωμένο,
τὸν πατέρα παιδιῶν, μὲ καῦμό.
Βῆμ' ἀκούει, τὴν κάμαν κρατάει,
σῶμα βλέπει, δομῆ καὶ κτυπᾷ.
Καὶ ἀφοῦ τὸ σπαράξῃ, πετάει,
στοὺς συνιρόφους νὰ πῇ μὲ χαρᾶ :

Τὸ κατωτέρω τούγαντίον ἀναπαριστᾶ
τὸν «Ἐλληνα».
Μᾶ κιδὸν «Ἐλλην» ἴδου τον δρμάει
μὲ σπαθί, μὲ τουφέκι εὐθύνε,
Καὶ ἡ γῆ, τὸν αἰθέρα φωτάει
μήπως εἶνε δο γυρὸς ἀστραπῆ...
Καὶ τὰ φειδα τὰ χώνει στὸ μυῆμα
καθαρίζει τὰ μέρη ἐδῶ,
Σᾶν θαλάσσης τὸ ἀτρόμητο κῦμα
ποὺ παστρεύει πελάγου βυθό.

Κ' ή ψυχή ποῦ πετά στὸν αἰθέρα,
κ' ή καρδιὰ ποῦ χειπᾶ δυνατά,
Καὶ τὸ κῦμα ποῦ σπάζει 'κεῖ πέρα,
καὶ τὸ ἀηδόνι, ποῦ πάνω πετᾷ
Ολα λέγουν ; σὲ τοῦτο τὸ χῶμα,
ποῦ τοῦ Κρονίου ρημάτ' ή γενητά,
Θὲ νάληθ μιτὶ ήμέρω δάκρυα
ποῦ θάη καὶ αὐτὸ λεντερώλα.
τὸ διμέσως ἐπόμενον δὲν στερεῖται ποιη-
τικότητος :

Γλυκέ μου φύλε οβύσθηκες,
σαν λάμψ' ἄπ' τὸ τονφέα,

ποὺδες τὸ ὄλπιον εἰ τὸ ἔρπετο
νὰ πνίξῃ τὸ λονιάρι,
Τὴν διστρατὴ τὸ σύγνεφο,
τὸν "Ολυμπο παρέκει
Νὰ τὸν χαλάσῃ δ βρορεῖς ;
ποὺδες τοῦλπιες νὰ πάρῃ,
Ο οὐρανὸς τὸν οὐρανό ;
τὸ βόλι τὸν αἰθέρα
Να τὸν κοιμιήσῃ κατὰ γῆς,
νὰ σβύνῃ τὴν ήμέρα ; ...
Ποὺδες τοῦλπιεν διλοιμονο ! . . .
στενάζομε μακρά σου
Ο Πλάστης πῆγε τὴν πνοή,
τὸ χῶμα τὸ κορμί σου,
Τὸ μανδρο ρόλι διπλαγχα
ἐπῆρε τὴν ζωή σου
κ' ή δόξα τὸ δρομά σου ! ...
Τὸ ἐπόμενον ἔχει κάπουα μοναδικήν
πρωτοτυπίαν :

Ξανά στὸν "Ηλύο στὰ ψηλά"
τῆς γῆς τὸ μανδρο χῶμα
Πῶς ἔπει τὸ άνθους τὴ δροσιά,
τὸ μῆμα τὴν ἐλπίδα.
Ιατὶ βαθεῖδα μον ἀνατίς.
γητ' ηὗρες φίλε, πάλι
Τὰ σύγνεφα, τὸν οὐρανό,
τὰ δάση, τὰ βουνά σου,
Ταῖς λαγκαδιᾶς σου, μέσα μουν
στὴ φτερωτή μον ἀγκάλη
Ηέρες τὴ φλόγα τὴ φριγτή
τῆς μάχης, τὴ χρυσό σου,
Τὸ κῦμα τοῦ Φαλήρου μας
ποῦ ψυμνούλει τέρα
Γλυκό τραγούδι παλαιό,
πούνε τραγούδι νέο ! . . .
Ηέρες βαθεῖα μουν, τῆς ζωῆς
τὸ πέλαγος τὸ ὕδραιο
μ' ἐλευτεριᾶς ἀέρα !

42

Αἱ τελευταῖαι σημαῖαι τοῦ Μωρᾶτῆ εἶναι
ποὺν συγκινητικαῖ, δίδει τὰ δπλα εἰς τὸν
Φραγκόπουλον :

Πάρει τὰ δπλα μον τὰ τιμημένα
ποὺν τὰ εὐδόγησε μάχης φωιδά,
Μέσα στὸν πόλεμο ποὺν βαφτισμένα
μ' αἵμα δλόμανδο ἀπ' τὸ φονηά.

*Ησαν τὸ ταῖρι μον, τὸ φυλαχτό μον,
μ' αὐτά μεγάλωσα, πάρτα ἐσν,
Θέλω στὰ χέρια σου τὸ βροντερό μον,
πάνω στὸ μνήμα μον νὰ κελαΐδη.

Θέλω στὰ χέρια σου γαί ! στὸν ἔχτρο μας
φλόγα νὰ γείνουνε, χάρος, φωιδά,
Νὰ στεφανώνουνε τὸ ξηλεντό μας
χῶμα, μ' δλόδροσα δάφνης πλαστά !

Παιδὶ μον, πάρετα σαντὶ τὴ γῆ μον
τῶν Μακεδόνων μας, ποὺ ξεψυχῶ,
Μείνε δασάλευτο· πάρ τὴν εὐχή μον
ποὺν θὰ σοῦ στίκεται γιὰ φυλαχτό !..

Φίλα τα γρήγορα· π' ἄλλον ἀγῶνα
μοβήτυχαν τούτα κληρονομιά,
Εἰν ἀγασμένα· σ' αὐτά τὰ χρόνα
κ' ἐδῶ θὰ φέρουνε Ἐλευθερία.

τον πόλεμον τον πρώτον της οποίας η αρχή ήταν
την έκβασιν της Αρχαίας Μακεδονίας στην Εύρυταν.
Επειδὴ μέγιστος ήταν καὶ πολὺς ο
πόλεμος ο οποίος ήταν ο πρώτος
πόλεμος της Ελλάδος. Τον δέ
πόλεμον της Ελλάδος ο οποίος ήταν
την έκβασιν της Αρχαίας Μακεδονίας στην Εύρυταν.
Οι Έλληνες οι οποίοι είναι οι
Αρχαίοι ή Αρχαίων ή Αρχαίων
επικαλούνται την ίδην την έκβασιν
της Αρχαίας Μακεδονίας στην Εύρυταν.
Οι Έλληνες οι οποίοι είναι οι
Αρχαίοι ή Αρχαίων ή Αρχαίων
επικαλούνται την ίδην την έκβασιν
της Αρχαίας Μακεδονίας στην Εύρυταν.
Οι Έλληνες οι οποίοι είναι οι
Αρχαίοι ή Αρχαίων ή Αρχαίων
επικαλούνται την ίδην την έκβασιν
της Αρχαίας Μακεδονίας στην Εύρυταν.

7 Νοεμβρίου 3 (XII) 1905 Αθήνα 25. 45

ΓΡΑΜΜΑΤΟΛΟΓΙΑ
ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΗΝ. ΠΟΙΗΣΕΩΣ

ύπο Γ. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΑΚΟΓΛΟΥ

(Γράφεται ήνα έκκαθαίρη)

Ο ΜΑΚΕΔΩΝ ΠΟΙΗΤΗΣ κ. Α. Ε.

(συνέχεια)

Ο Μακεδών ποιτής έξακολουθεῖ
παρανέργω νὰ ψάλλῃ τὸν Μωραΐτην
διὰ τῶν ἔξης, ἐνθα διαπρέπουν διὰ
τὴν πρωτοτυπίαν τῶν οἱ στίχοι 5 —
8, 16 — 20, 66 — 70.

Ο Μωραΐτης 'πέθανε·
στὴ γῆ γυρμένος μένει,
τὸ μάτι του νεκρώθηκε,
τὸ στόμα του δὲν κραίνει.
Καὶ ἡ νυχτιὰ ποὺ ἔζητανε
μὲ χάραις, ποὺ δροσίζει,
θυμιατηρὸ του ἔγεινε,
ὅποῦ τὸν θυμιατίζει . . .
Καὶ μπρόστις του στέκεται
ώχρο βουβό καὶ δακρυσμένο
τὸ ἔρμο τὸ κλεψτόπουλο
ἔκει μελαλιασμένο,
Καὶ μόνο τὸ τρεμούλιασμα
πτὰ χειλὰ του προδίνει,
πῶς τὸ φαρμάκι τῆς ζωῆς
ἀκόμη καταπίνει.
Σὰν μιὰ λαμπάδα σὲ νεκρό^{την}
θαυμὸν ποὺ σιγοκαίει,
ποὺ ψιττιλίζει σιγανά,
ποὺ στάζει σὰν νὰ κλαίν!
Ψυχοπατέρα φώναζε·
μπροστά σου δὶς γυρμένο
τὸ δόλιο ψυχοπαῖδι σου,
φαρμάκι ποτισμένο.
Σήκω πατέρα, δεῖξε με
τὴ φλογερὴ σου δψη,
ποὺ ήταν ἀπαράλλακτη
σὰν τοῦ σπαθιοῦ τὴν κόψη.
Κι' ἔλα ξανὰ νὰ τρέξουμε
σὰν τὸν βορρειῶ μὲ βία,
σὰν σιφουνας 'στοὺς ἀπιτους,
ἀπάνω στὰ θηρία.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΛΛΑΣ

Τελετή ΑΝΗΓΡΑΦΗΣ

Διάσημη Διάσημη Διάσημη

ΕΛΛΗΝΟΣ ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΑΣ

2002-1' - Αριθμ. 191

ΑΝΩΝΙΑ, 4 Νοεμβρίου 1902

ΑΙ ΣΥΝΑΡΦΕΙΑ

ΠΡΟΠΑΓΡΟΝΩΣΤΙ

Εγκαίνια αίτιας Εγκαίνιας Εγκαίνιας
 της Αποκάλυψης της Αποκάλυψης της
 Αποκάλυψης

Ο κατόπιν μου χαιρετώ σας
 την Αποκάλυψη της Αποκάλυψης της
 Αποκάλυψης

Οι παραπάνω διαδικασίες της Αποκάλυψης
 παραπομπούν και από την επίσημη
 αίτια της Αποκάλυψης της Αποκάλυψης

Οι παραπάνω διαδικασίες παραπομπούν
 από την επίσημη αίτια της Αποκάλυψης της
 Αποκάλυψης της Αποκάλυψης

Οι παραπάνω διαδικασίες παραπομπούν
 από την επίσημη αίτια της Αποκάλυψης της
 Αποκάλυψης της Αποκάλυψης

Οι παραπάνω διαδικασίες παραπομπούν
 από την επίσημη αίτια της Αποκάλυψης της
 Αποκάλυψης της Αποκάλυψης

Οι παραπάνω διαδικασίες παραπομπούν
 από την επίσημη αίτια της Αποκάλυψης της
 Αποκάλυψης της Αποκάλυψης

Οι παραπάνω διαδικασίες παραπομπούν
 από την επίσημη αίτια της Αποκάλυψης της
 Αποκάλυψης της Αποκάλυψης

Μὰ δὲν ἀκούεις, πέτοξες! . . .
 τ' ἀδέλφια πολευμάνε
 'μπροστά μας λίγο παρά 'κει,
 σὰν ἀστραπαὶς ὁρμᾶνε,
 Καὶ τὸν ἔχτρὸν σπαράζουνε
 γιὰ τὴν γλυκεῖαν πατρίδα,
 καὶ χύνουν φῶς ὀλόγλυκο,
 σ' αὐτὴν μας τὴν σκοτίδα—
 Κι' ἐμεῖς ποὺ τρέχαμε 'μπροστά,
 οἱ πρῶτοι ἀφοισμένοι,
 βρισκόμασθε 'στερνοὶ ἐδῶ,
 οἱ γαῦροι νεκρωμένοι! . . .
 Κι' ἐσένα ποὺ μοῦ βάφτισες
 υεσ' τῆς φωτιᾶς τὰ μέρη
 ποὺ μ' ἔδειξες τὸν τύρρανο
 μὲ τὸ πλατύ μαχαίρι.
 Ποὺ μὲ ἔδωσες τὸν οὐρανό,
 ποὺ μ' ἔκανες λεοντάρι
 ἀπὸ δῆτέρωτο πτηνό,
 μέρ' τοῦ βουνοῦ τὴν χάρι—
 Ποὺ τὴν ζωή σου μ' ἔδωκες
 τὸ θάρρος σου, τὸ φῶς σου,
 ἐγὼ ἐν δάκρυ μοναχά,
 καὶ χῶμα θὰ σου δώσω!
 Σκάφτει, πετῷ τὴν μαύρην γῆν
 τὰ σπλάγχνα της τὰ σχίζει,
 κάμνει κρεββάτι μαλακό,
 μὲ δάφναις τὸ στολίζει,
 Καὶ σὰν γυπτέρα σιγανά,
 τὸν κλέφτη κατεβάζει,
 καὶ τὰ δικά του ἄρματα,
 στὸ πλάι του τὰ βάζει.
 Τὸ μνῆμα κτίσθηκε πικρά!
 τὸ δακρυσμένο βλέψμα
 ("Ἐπεται συνέχεια")

Πίερος, Αθήναι 10/χι 1905.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΗΝ. ΠΟΙΗΣΕΩΣ

πάδ. Γ. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΑΚΟΓΛΟΥ

(Γράφεται ἵνα ἐκκαθαίση)

Ο ΜΑΚΕΔΩΝ ΠΟΙΗΤΗΣ κ. Αἰμύλιος Ελευθεροτάνος

(συνέχεια)

τοῦ γυιού του στήθηκε ἔκει
σὰν νάταν ἔνα στέμμα.
Καὶ τὸ σπαθὶ τοῦ ἀμοιρού
ψυχοπατέρα πέρνει,
καὶ τὸ τουρέκι του γοργά,
στὸν ὅμο του τὸ φέρνει.
Καὶ όχινει βῆμα ἐν ὑπροστά,
καὶ πίω μᾶ ματιά του,
ἐμπρός του μένει ἡ τιμὴ . . .
μᾶ δύπσω ἡ καρδιά του.
Κι' ὅρμαι μέσ' τὸν πόλευο·
θέλει νὰ νανουρίζῃ
μὲ τ' ὅπλο του, τὸν κλέψτη του,
νὰ τὸν ἀποκομίζῃ
Ποῦ ἔχει στρῶμα του τὴν γῆ,
ταῖς δάθναις προσκεφάλι,
καὶ κατοικία θείκη,
τοῦ γυιοῦ του τὴν ἀγκάλη.
Ἴσχυροτάτης ἐμπνεύσεως ποίημα
είνε ἡ «μάχη», καθ' ἓν φονεύεται καὶ
ὁ Φραγκόπουλος· αἱ εἰκόνες τοῦ ποιή-
ματος καὶ αἱ περιγραφαὶ μυρίζουν
αἷμα καὶ στάζουν πῦρ.

'Η μάχη

Ἡ νύχτα πλακώνει
ἡ μάχη, κορώνει,
Ἄνάφτει ἡ φύσις,
καὶ τρέμει κι' ὁ κόσμος καὶ κτίσις
μὲ λαύρα φοιχτά.

Πετοῦν νυκτοπούλαι·
κλεψτῶν καρδαύλια
Σφυρίζουν ὄρμάνε,
σῶν δράκοι στὴν μάχη κυλᾶνε
κ' οἱ κλέψταις γοργά.

2201 IX/01 with ragged

СИДОР НЕБРОГО

Τὰ ἄτια καλπάζουν
καὶ σπίθαις τινάζουν
Βαρεψά πεταλλά των,
ὅρθωνυν τὴν χῆτη, τ' αὐτιά των,
στοὺς ὥχους σπαθῶν.

Γοργά δύσιολάνε
καὶ μέσα κυλᾶνε
Στὸν πόλεμο τώρα,
χλιδάδες βαρδάρων τὴν ὁρα,
μὲ βλέμμα θολόν.

Καὶ πίσω των φέρνουν
σταῖς σέλλαις ποῦ γέρνουν
Ἀντάρος καὶ λαῦρα,
κ' ἐγείρει μὲ βίᾳ ἢ αὔρα
φαρύ βογγυπτό!

Κ' οἱ κλέφτες ρυάζουν,
ὅρμοῦνε, σπαράζουν,
Καὶ πίσω των πέρα
καὶ σύγνεφα σέρνουν μ' αἰθέρα,
μαζὴ μ' οὐρανό!

Κ' ὠχρὸς τὸ φεγγάρι,
δὲν λάμπει μὲ χάρι,
Θαρρεῖς πῶς μαλῶνουν
ἢ γῆ κι' οὐρανός καὶ σκοτώνουν
τὴν πλάσι φριξτά!

Καὶ σφίγγουνται ὅλοι,
μὲ βίᾳ τὸ βόλι
Στὰ σπλάγχνα των φίχνουν,
τὰ δόντια των τρίζουνε, δείχνουν
μὲ λύσσα, γοργά.

Καὶ ἔξαφνα κάτι
δοτράφτει κομμάτι
Μαζὴ μ' ἔνα χέρι
καὶ σπίθα τὸ λές τὸ μαχαίρι,
τὴν μάχην, φωτιά.
Κι' δρμοῦνε μὲ λαῦρα
σάν κύματα μαύρα
Γιάφρος ποῦ βαστοῦνε,
κατινὸς ποῦ τὰ δύπλα σκορποῦνε
σάν Ἀδουν θεριά!

Κι' ὁ χάρος π' ἀράζει
τὴν μάζα σπαράζει,
Καὶ λές νὰ κοχλάζῃ
ἵφαιστειο, αἴμα ποῦ βγάζει
γιὰ λάδα θερμή.

CHIAGAMATRE - 1910

July 20, 1910 - Chiagamatre, 1910

SOUPERS, CHIAGAMATRE, 1910

Βαρειά τρικυμία
μὲ λύσσα μὲ βίν,
Ποῦ ἔχει φρίχτη της
τοῦ δπλου τὴν λάμψην αστραπή της,
ποῦ φεύγει γοργῆ.

Κι' ὁ Σπύρος δρυάει
καὶ σπάθην κρατᾷ.
Σᾶν ἀγρός λιοντάρι,
καὶ σφάζει γευμάτος καμάρι
δεκάδας ἔχθρούς.

Πλακώνουν κοντά του,
δεξιά του, ζερβά του,
Ἐλθροὶ λυσσασμένοι,
καὶ ιορυᾶνε σαύτὸν φλογισμένοι
μὲ μίσους ἀθρούς !

Κι' αὐτὸς τοὺς σκορπίζει
τὰ δόντια του τρίζει,
Καὶ φεύγουν πετῶνε
οἱ ἄθλιοι κάτω, μακρὰ ροσολᾶνε
μὲ φόβου φωνή.

Κι' οἱ κλέψταις νικήσαν
τὴν ράχην κρατῆσαν,
Κ' ἐκεῖ ποῦ γελοῦνε
τὸν ἥχο τουφέκι ἀκοῦνε
σιμά τους βαρύ.

Κι' ὁ Σπύρος στενάζει,
καὶ πέφτει, σπαράζει,
Τὸν αἰμά του βγαίνει
στὴ γῆ καρφωμένος πομένει
τί κρίμα ! νεκρός ! . . .

Κι' οἱ κλέψταις τὸν πέργονουν,
στὸ δάσος τὸν φέργονουν,
Τὴν γῆ σχίζουν, σκάφτουν,

1. *Alouatta palliata* (Schreber) 1776
Savanna monkey, or howler monkey.
Alouatta is from the Spanish word
alou, meaning howl. This name refers to
the loud, long, drawn-out barks of the
monkey. It also refers to the
loud, long, drawn-out barks of the
monkey. The monkeys are
large, with long tails, and are
found in the forests of Central America,
Mexico, and South America. They are
carnivorous, feeding on fruits, leaves,
and small animals. They are
social animals, living in groups of
up to 10 individuals. They are
active during the day, and sleep at
night. They are known for their
loud, long, drawn-out barks.

2. *Alouatta seniculus* (Schreber) 1776
Savanna monkey, or howler monkey.
Alouatta is from the Spanish word
alou, meaning howl. This name refers to
the loud, long, drawn-out barks of the
monkey. It also refers to the
loud, long, drawn-out barks of the

3. *Alouatta seniculus* (Schreber) 1776

κοντά στὸν Μιχάλη τὸν θάψτουν
ποῦ μένει βουδός.

Τὸν αὐτὸν πατριωτισμὸν μὲ δίλι-
γωτέραν δύμας δέξιαν ἔχουν τὰ δάλα
του ποιήματα, ὑπάρχουν δύμως μερι-
κοὶ στοῖχοι οἱ ὅποιοι εἰνε κυριολεκτι-
κῶς θαυμάσιοι ὡς λ. χ. ὁ ἔξης :

Καὶ μένει μόνος μέσ' τῇ γῆ ὅπου τὸν
μὲ σκέπασμα τὸν οὐρανό, ὅπου δ-
[χτιδες στρώνει...]

· Ο ἐπόμενος εἰνε δυνάμεως Βίκτω-
ρος Οὐγκώ :
Τὸ δπλὸν ποῦ γυαλίζει, ὅπου λυγάει
[σὰν ὄχια.]

Τέλος της δρομού μερίκης των Ηπείρων

~~HAMILTON BANK NEW YORK CITY~~

9 Ρίγρος

4 Μαΐου 1866 Αθήναι.

Ο ΑΝΤΑΡΤΗΣ

·Στόν Ελιάν Δ. Μπουζιώτην

Ήταν λεβέντης ξακουστής της δοξασμένης Σπάρτης !
 Είχε τὸν γέρων· Ολυμπο, τὸν γίγαντα καρδιά του,
 Τὸν ἀστροπελέκι χέρι του, τὸν ἄπειρο ματιά του...
 Κ' ήλθεν ἐδῶ στὸ τόπο μας, ἀδέλφια Μακεδόνες,
 Κ' ἔγινκεν ἀντάρτης !

Μὲς στὴν καρδιὰ τοῦ Βούλγαρου τὸν θάνατο φυτεύει,...
 Τῆς λευτερᾶς τὸ φύσημα σκορπᾷ στὸ πέρασμά του
 Κ' ἡ γῆ μας ποὺ κοιμώτανε χυπνῷ στὸ πάτημά του
 Κι' ἀντρειωμένη τὸ σπαθὶ στὴν μέση της τὸ ζῶνει
 Κι' δρμῷ στὴν μάχη, στὴν φωτὶ—τὸ Σλαύο θανατώνει !

Μὰ ήλθεν ὥρα θλιβερή, μαύρη, φαρμακωμένη,
 Ποῦ βόδι τὸν ἐπλήγωσε στὰ στήθα τὰ πλατεῖα του,
 Πάνω στὴν μάχη τὰ φριχτὰ κι' ἐβόλωσ' ἡ ματιά του.,.
 Ἐγυρὶ ἀμέσως κατὰ γῆς κ' ἡ λαγκαδὲς σεμάζειν...
 Καὶ τὰ πιρά τὰ χεῖδα του πνευματικὸ ἐκράξαν... *λογίζειν*

Σιγὰ σιμώνει ὁ παπᾶς ἀγάλμα προσχωρῶντας
 Τὴν ἄγια Μεταλαβὴν στὰ χέρια του κρατῶντας...
 Κ' ἔκεινος σάν τὸν ἔννοιοσε σιμά του νὰ ζυγώνῃ
 Τὴν θολωμένην του ματιὰ ἀπάνω του στυλώνει...
 «Ἐλα παπᾶ μου, φύδναξε, δύργίγορα κοντά μου
 »Ν' ἀκούσης σοσ θὰ σου ἦῶ γιὰ νὰ μὲ συγχωρήσης
 »Καὶ νά με κοινωνήσης.

»Τὸ αἷμά μου βρυσοκοπᾶ καὶ οὐδενέπειν καρδιά μου !»
 Σιμά του ήλθεν ὁ παπᾶς σκύθει, τὸν χαιρετάει,

Καὶ τὸν ξεμολογάει..

— Μὴν ἐκλεψεις ; *μὴν* φθόνοσεις *μὴν* μεγάλη ; ...

Ποτὲ μου ή καρδιά μεν

Δὲν σκέφθηκε τέτοιο κακό. Ή φλογερὴ ματιά μου

Δὲν φθόνοσε τοῦ γέντονα ποτὲ ! τὴν εὐτυχία...

— Καμμιά φορά. σάν ἄνθρωπος, ἀπὸ τὴν δυστυχία
 Τὸν Πλαστηνὸν μὴ βλαστημόσεις ;

Ἐγώ ! νὰ βλαστημάσω

Τὸν Πλαστούργο ποὺ μ' ἐδώκε πατριῶνα τὴν μεγάλην

Τὴν δοξασμένην Ἐλλάδα μου, ποὺ σάν αὔτην καμμία

Στὸν ἄπειρο δὲν βρίσκεται, οὔτε στὸν κόσμο ἀλλι !

Τὸν Πλαστούργο ποὺ μ' ἐδώκε νεζότην, ζωή, ἀνδρεία

Ἐγώ νὰ βλαστημάσω ;

— Μὴν ψεύστηκες *καμμιά* ;

Ποτέ ! οὔτε τὸ ένα

Οὔτε τὸ δόλλο ἔκαμα... *αὐτὰ καὶ ποιήσεις*
Μὴ πειράσῃς κανένα;

~~*Οὐοιος πειράσῃς~~ δόλια ὄμηρος, τὸν δόληφο του
Ναὶ! Βρίζεις τὸν θεόν του!...

— Μὴ σκότωσες ;...

— Αν σκότωσα! Τὸ χέρι μου ἀκόμα

'Απὸ τὸ αἷμα πώχυσα δέξ! εἰνεκβαμμένο!...

Αύτός, παῖδι μου, ποὺ τηρᾶς τὸ τύμο τὸ χόμα

Μ' αἷμα ζεστὸ δόλμανυρο ναὶ! τόχω ποιουμένο

Τὸ αἷμα τῶρα πώχυσα, στ' αστραφτερὸ σπαθὶ μου

'Διάκονος δίτετο, ἀγνίζει. *Ανδρα* *τοῦ Πλάκα*

Διάκονον, παιδὶ μου!

Τί ἔκαμες ;... Δὲν σκέψθηκες πῶς εἶνε ἀμαρτία

Φρικὴ νὰ σφάξῃς ἀνθρώπο; ;... Παιδὶ μου, αἰσνία

Σὲ περιμένει κολάσι! Μετάνοιωσε πρὶν οθύσῃς...

— Νὰ μετανοώσω καὶ γιατί ;... πές μου πατά νὰ ζήσῃς

Τὶ ἀμαρτία ἔκανα ;... Γιατί, θὰ μὲ κολάση

'Ο παντοδύναμος Θεός ;...

Πῶς : *Ιεράτειον* *επονεύστει;*

Γιατί, παιδὶ μου, ἀνθρώπον ὄψῃς ἔχεις ξεσήσει! !...

— Ο Βουλγάρος εἰν' ἀνθρώπος ;...

Ορθός *εἰνε θηρίο, τίν ιδεῖ,*

Εἶνε ὄχια, εἰν' ἐρπετό! ...

Αστεράν εἰν' αμαρτία *τι λέων*

Τὸ φεῦνιν νὰ σκοτώσουμε ;...

Ενδρυγούντων *τὴν*

Χαρά ναι! καὶ εὐτυχία

Σὲ ψοιον σπαράξῃ τὴν ὄχλη! ...

— Λοιπόν ἔμένα τῶρα, Μὲ τὸ πλατύ σπαθὶ μου

Ποὺ *εράτα* *ἄλλη* ὄχλες ἐπίσουλες μὲ λαύρα,

Ποὺ τοὺς Βουλγάρους θέρουσα, τὰ ἐρπετά τὰ μαύρα,

Σὰν θεριστής τὰ στάχνα, πῶδωκα τὴν ζωὴν μου

Τὸ αἷμα μου, τὰ νεύστη μου, τὰ πάντα τὴν χαρά μου,

Γιὰ πότι γάλα πατρόδα, πές μου φένε παπᾶ μου,

Θὰ μὲ κολάση ὁ Θεός ;...

Γλυκό, γλυκό, παιδὶ μου

Θὰ σ' εὐλογήσῃ ὁ Θεός... Τὴν πατρικὴν εὐχὴν μου

Σου δίνω τῆς καρδούλας μου. Αύτὴν θὰ σ' δόηγήσῃ

'Στοῦ παραδείσου τὴν μερίδα... Νάσαι εὐλογημένο!...;

Τὸν Βουλγάρο τὸν δάμουνα τὸν τρισκαταραμμένο

Ποὺ θέλει τὴν πατρόδα μας, τὴν πότι μας νὰ οθύσῃ,

Νὰ τὸν σκότωσῃς τέκνο μου, δὲν εἶνε ἀμαρτία...

Εἶνε μεγάλη, μάθε το, στὸν κόσμον εὐεργεσία

Ποὺ δινταμεῖσθε ὁ Θεός... Καιρὸν λοιπὸν μὴ χάνης

Μετάλαβε, παιδάκι μου πρὶν τύχῃ καὶ πεθάνης...

Πίνερος

λητικας 22 Τοπικόν 1906.

ΣΚΙΑΙ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

(Τοῦ Μακεδόνος ποιητοῦ Α. Ελευθερομάδου)

Τί, σχότος τριγήνω, τί, ψύχεα τί χιόνι,
 Τί, κόλασις μαύρη, βαρειά μᾶς; πλακώμει,
 Τί, χάρος, τή δόμια πατρίδι ὁργόνει
 Καὶ γέννημα σπέρνει κορυμά διδεκτόν;
 Ποῦ, τρέζουμε τώρα "σή τόση! σκοιδέα...
 Πετοῦμ' ἀπ' τὸ μῆτρα; Στὸ μῆτρα κυλοῦμε;
 Θεέ μου, λυτήσου τή δόμια πατρίδα.
 Τὴν ἔρμη "Ελλάδα "οπλαγχνίσον Θεέ;

"Ω φύρε Πατέρα ματά πουν μά, μόνο.
 Σὺ δέ ματιόδοςν κόσμο ποῦ τρέχει στήδεσιν
 Τὸ πλεσμά Σαν διέτο, μὲ λαῦρα τὴ κίσις
 Ποσθεῖ νὰ γαλάσῃ, μὲ ζέρι σκληρό!
 "Ιόντα κ' ἐνείνα ποῦ κλαίνε κείνε πέρα.
 Μικρά "ραι τὰ δόλια, γνυμά, πενασμένα...
 Τὸ μανδρο μαχαίρι τοῦ Σλανόν, μά' μέρα
 Στὴ γῆ τ' ἄλι αφίσαι, πατέρα, δρφανδί...

Μαχαίρι καὶ βόλι, φωνιά καὶ φραμάμι,
 Τὴ γῆ μας θεριζουν κ' ἡ γῆ μας σπαράζει,
 Τ' ἀλέτοι, φυγμένο, στήρ ἀκρη, σκωραΐζει,
 Καὶ τ' ὅπλο μονό όχι γνωλίζει φριχτά!
 Ποῦ τρέζουμε τώρα "σή τόση σκοτίδα!
 Βροχὴ δὲ οἷμο τειγήνω μον σιάξει,
 Θεέ μου, λυτήσου, τή δόμια πατρίδα,
 Τὴν ἔρμη "Ελλάδα "οπλαγχνίσον Θεέ!

Μακεδονία 12 XI 1905 ἐσπίρα:

Αγρίδια,, Θεοφάνειαν Σάββατον 16 Ιανουαρίου 1906
α' ροχάν δημοσίων.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΝ

Τόρα τ' άνη τοῦ φεύγουν, ποῦ σεβύνουν,
Καὶ τὰ δύνθα ἔηρά π' ἀπομένουν,
Καὶ τ' ἄνδρας γοργά ποῦ ἀφίνουν
Τὴν φωλήν τους καὶ φεύγουν μακριά,
Τόρα πάντα ποῦ γειτώνεις ζυγώνι,
Καὶ θιακάζενται φύστις στενάζεις,
Σεβόσανώσουν καὶ τὸν μὲ τὸ χρόνι
Τοῦ κατρού.. "Ω! φτωχή μου καρδιά!"

Χθές γελούσες ἀκόμα, θυμήσου!
Τόρα κλαίεις, πονάεις, ὑποφέρεις...
Τὴν χαρά σου δὲν θα βούς στὸν κόσμο,
Στὴν σιγή θὰ τὴ βρεῖς τὸ οὐρανοῦ!
Μήδε στηγκάδε στὰ γείλη ἐφράνη
Τῇς θιακάζεται μου νερότης τὸ γάγγρο
Εἶπε ή μετρά κι' αύτο τὸ πεθυμή!
Πετα, πέτα φυλή μου κι' ἄλλον!

Τῇς ζωῆς τὸ περό τὸ φασομάκι
Στῆς φυλής μου τοῦ φύλλα δὲν πῆγε.
Πλὴν τοῦ πονού τὸ μαύρο σαράνι
Τὴν καρδιά μου σπρωκάζει ψριχτό!....
"Οτο θάλπος κι' σκέπτερα γυρώ
Τοσο περγο ἰθερίσκ μόνο...
Τόσο δάκρυα εὔστηκα καὶ πόνο!
"Οτο γέλοιο ποθεῦσκ γλυκό!

Αγάλα τόρα τῷ θηθη ποῦ σεβύνουν,
Καὶ τὰ δένδρα ἔηρά π' ἀπομένουν,
Καὶ τὸ ἄνθον γοργά ποῦ ἀφίνουν
Τὴν φωλήν τους καὶ φεύγουν μακριά,
Τόρα πιάτα ποῦ χειμώνας σιμώνει,
Καὶ θιακάζενται φύστις τὸ φύσις,
Στοῦ κατεσού σαββανώσου τὸ χιόνι
"Ω! κασδίξ μου, φτωχή μου καρδιά!"

Θ)νητη Αιμίλιος Ελευθεράνης

64

Winged di veleno minaccioso
ma non viaggia.

Il vento è un'emozione

che si sente in tutto il mondo

ma non ha forma.

Il tempo è un'emozione

che si sente in tutto il mondo

ma non ha forma.

Il sonno è un'emozione

che si sente in tutto il mondo

ma non ha forma;

il sonno è

l'emozione più forte;

il sonno è

l'emozione più dolce;

il sonno è

l'emozione più sana;

il sonno è

l'emozione più sana.

"Αγία Μαρίνη", Περίοδος 21 Σεπτεμβρίου 1906.

ΑΣΜΑΤΙΟΝ

"Ω! ξανθή μου, τὸ θυμάσσαι;
 Ἡτεν νύχτα τοῦ Μαριοῦ
 Ποῦ σ' ἀντίκρους νὰ παιᾶς;
 Μὴ τὸ κῦμα τοῦ γιαλοῦ...
 Ερεγγεῖ καὶ τὸ φυγγάρι,
 Καὶ τὸ κρίνο τοῦ ἄγρου
 Εἴωδεται μὲν χάρι.

Τοῦ βουνοῦ τὸ σύγερέκι
 Σφύρικέ μέσ' ὅταν μελλεῖ σου
 Ανοικτή γλυκό τραγοῦνι
 "Άγνωστο γιά τὴν καρδία σου,
 Ποῦ σι μάγεψι παρθίνα,
 Καὶ σου εδεική ἔνα, ἔνα,
 Τὰ κρυμμένα ὄνταρχά μου,
 Τυτωρένα ὅτη ματιά μου.

Μίσι 'στοῦ θρωτα γυρμένη
 Τὴν δλόθερην ἀγκαλη,
 Ειψυχοῦσσε δι' ἡ φύσι
 Ήσσεις ίκει 'ετο πειρυγάδι...
 Κ' ἡ καρδία μου στολεμάνη
 Μὲ λουλούδια μυρωμένη,
 Σὲν εἰγγρινοῦ ἀχτίδα
 "Ελευνα μαρστά σι σάνα...

"Ω! ξανθή μου, τὸ θυμάσσαι;
 Ἡτεν νύχτα τοῦ Μαριοῦ
 Ποῦ σ' ἀντίκρους νὰ παιᾶς;
 Μὴ τὸ κῦμα τοῦ γιαλοῦ...
 Ερεγγεῖ καὶ τὸ φυγγάρι
 Καὶ τὸ κρίνο τοῦ ἄγρου
 Εἴωδεται μὲν χάρι.
 Αιμάτιος Ελευθεριάδης

66

1881 - August 18 - Mabel - camped out.

WICHITA FALLS

Aug 18 1904.

• The Company Store

15.00

P. 31-25

2047

Item	3	August, 1904	2047
1	1.00	1.00	1.00
2	5.00	5.00	5.00
3	2.50	2.50	2.50
4	1.00	1.00	1.00
5	.50	.50	.50
6	2.50	2.50	2.50

36 67
11 Θριαίον Ημερούργον, Κ. Συσίου
1907.

Ἐπον Περδικάνα.

Τῷ μεγάλῳ μακεδόνι
κονσουλαρῷ Δ. Λαζαρ.

Ω προσκύνημα τοῦ κόσμου, καὶ βωμὲ ἀγνὲ σοφίας,
Σ τὴν μητέρα μας Ἑλλὰδα ὥ Θεοῦ γλυκὸ φιλέ !
Ναι ! ξυνῆς μὲ τὴν αἰγαοῦλα τῆς χρυσῆς Ἐλευθερίας
Ἄπο τῆς σκλαβιᾶς τῇ νύχτᾳ τῇ βαρειᾷ, τῇ σκοτεινῇ.

Ναι, τὸ νοιώθω ! .. δῶς πρῶτα σπαρτιφόρει ἡ καρδιά σου
καὶ στὰ μαρτρὰ τοῦτα χρόνια ἐποχές παλιές θυρεῖς,
ποῦ τῇ Δόξῃ ἔκρατοισθε στήν ὁλὸντην ἀγκάλαι σου
μέσ' ἐπάρχουσα παλάτια μας ἀθάνατης αἴγης ...

Ναι ! τὸ βλέπω, Παρθενών μου, τὴ ζωὴ ξανὰ ἀγναντεύεις,
καὶ ἐπάρχει στήθεια σου φιλημάτει καθέ ποθὸς μας κρυφός...
μὲ τοῦ χρόνου τῆς φτερούγες στοὺς αἵματας ταξιδεύεις
καὶ τοὺς φέγγεις, τοὺς θαμβόνεις μὲ τὸ ἀθάνατό σου φῶς.

Παρθενών μου ! ἀντικρύζω μέσ' ἐπίτης πέτρες σου τῆς κρήνες
νὰ γελᾷ, νὰ λαμπροῦῃ τοῦ Θεοῦ μας ἡ εὐχή ...
Πάντα ἀσάλευτος θὰ στέψῃς τὸν καιρῶν τῆς τρικυμίες,
ώς ἀσάλευτη θὰ στέψῃ τῶν Ἑλλήνων ἡ ψυχή ! ...

[Ἐπ Μακεδονίας]

ΑΙΓΑΙΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣΗΣ

37. 69

70

Εφημερός ταῦ θινοργονατ .
Λήγαν / Νεκτάριον. 1806.

38.

71

ΑΙΜ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ

[*Ο νεαρὸς Μακεδὼν ποιητὴς.—Τὰ ποιήματά του.—Η δρᾶσίς του]

(Προσθωτογραφία)

Ο Αἰμ. Ἐλευθεριάδης είνε μίκη συμπαθής καὶ ἐλκυστικὴ ἐκ τοῦ δούλου Ἑλληνισμοῦ φυσιογνωμίκη, μίκη ὄπαρξις εὐγενής, ζῶσκ καὶ τρεφομένη μὲ τὸ δινειρον τῆς Ἐλευθερίας, ἐν ἀπὸ τὴ ἐκλεκτότερη καὶ εὐγενέστερη καὶ πατριωτικώτερη τέκνη τῆς δούλης Μακεδονίκης μαζὶ. Μόλις είκοσικατέτης μὲ σπινθηροβολοῦντας ὄφελκλημούς, εἰς τοὺς δόποιους ὅλη ἡ αἰγλη τῆς πατριωτικῆς φυχῆς του ἀντικατοπτρίζεται, ὁ Αἰμ. Ἐλευθεριάδης δύναται νῦ καταταχθῆ συγχρόνως εἰς τὴν χορείαν τῶν ἔξοχωτέρων ποιητῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Εἰς τὰ ποιήματά του δικαλάμπει ὅλον τὸ ζείδωρον πῦρ τοῦ πατριωτισμοῦ, τὸ ὄποιον ὑποκείει εἰς τὴν νεκρὰν καρδίαν του καὶ τὸ δόποιον διὰ λιμονίων στίχων προσπαθεῖ νῦ μεταδώτη εἰς τοὺς δούλους ἀδελφούς μαζὶ. Ὑπὸ τὴν ἐποψὺν ταύτην οὐκ ὅλιγον ὁ Ἐλευθεριάδης συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀναζωόρωσιν τοῦ Ἐθνικοῦ φρονήματος. Πλὴν τῶν πατριωτικῶν ποιημάτων του, τὰ ὄποια διεκπεπτάτης μόλις ἐδημοσίευσε καὶ εἰς τὰ ὄποια διεκρίνει κανεὶς τὸ ἔξοχον talent κύτου, ἔχει γράψει τὴν Μακεδονιάδα εἰς 24 ρεψιφίδιας, ἔργον ὑπὸ πάσκων ἐποψύν ἔξοχον. Εἰς στίχους σπαρτηριστούς, εἰς εἰκόνας ζωηροτάττατας καὶ μὲ ἔμπνευσαν δοντας Σκιξπήρειον περιγράψει ὅλη τὰ βίσπεννα τῆς αἱματοκυλισμένης Μακεδονίκης μαζὶ. Ἐκεῖ δὲ ποῦ ἡ Μοῦσα του τὰς ἀποτροπαιωτέρας καὶ φρικωδεστέρας τῶν σκηνῶν ψάλλει, ἔκσπεξ συγχρόνως εἰς φοβερὴν ἐκδίκησιν, τὴν ὄποιαν θέτει εἰς τὸ στόμα τῶν θυμάτων τῶν ἀγρίων δολοφόνων.

«Σκιές ποῦ κρυφοβγαίνετε πτὸ μνῆμα τέτοιαν ὥρα

Σάνν τὴν ίδει ἄνλες μὲ θολωμένο βλέμμα

Καὶ τριγυρνάτε μὲ καῦμὸ σαύτην τὴν ἔρμη χώρα

Ζητῶτας γὰ νὰ πάρετε πίσω ξανὰ τὸ αἷμα

“Οπου σας ἔκλεψε” ὁ φονιάς, ψυχὴς ἀγαπημένες

την προσωπική της αγαπητής
μητέρα με την οποία

Ο Αλ. Βασιλείου στην πόλη της Αθήνας, στην
άσπρη επίσημη γενέθλια παρέλαση της 28ης Οκτωβρίου
της δύτικης χρονιάς παρέστη με πατέρα, γέροντα,
από την Εργατική Κοινωνία της Αθήνας, και
την παραπλήσια παρέλαση της Αθηναϊκής Κοινωνίας.
Εποιητική παρέλαση της Αθηναϊκής Κοινωνίας, η οποία
παρέστη με την παραπλήσια παρέλαση της Εργατικής
Κοινωνίας την πρώτη φορά στην Αθήνα, στην παραπλήσια παρέλαση της
Εργατικής Κοινωνίας. Την πρώτη παρέλαση της Αθηναϊκής
Κοινωνίας παρέστη με πατέρα, γέροντα, την παραπλήσια παρέλαση της
Εργατικής Κοινωνίας την πρώτη φορά στην Αθήνα. Ελαφριάδης, της οποίας της έπαιξε
τον ρόλο, κατέβη την πρώτη φορά στην Αθήνα.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΥΠΟΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΥΠΟΣ

Ο ΤΙΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΝΟΜΟΥ

(ΣΕ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ)

"Ετι ανέγνω την παραπόνησην την οποία την έπι-
στρέψει στην Αριστού τον παπαδόπουλον την
επόμενην εποχήν.

Επειδή την ίδει την παραπόνησην την οποία την έπι-
στρέψει στην Αριστού την παπαδόπουλον την επόμενην
εποχήν, θα την αποδώσει στην Αριστού την παραπόνησην την
επόμενην εποχήν.

Επειδή την ίδει την παραπόνησην την οποία την έπι-
στρέψει στην Αριστού την παπαδόπουλον την επόμενην
εποχήν, θα την αποδώσει στην Αριστού την παραπόνησην την
επόμενην εποχήν.

Επειδή την ίδει την παραπόνησην την οποία την έπι-
στρέψει στην Αριστού την παπαδόπουλον την επόμενην
εποχήν, θα την αποδώσει στην Αριστού την παραπόνησην την
επόμενην εποχήν.

Ο ἁδης ποῦ σᾶς ἔστειλε τόρα ἕδω κοντά μου
 Χοθῆτε μὲ στήν δόλᾳ μου καρδοῦλα φτερωμένες
 Καὶ χύσατε ὅτα σπλάγχνα μου ὅτα μαῦρα σωζικά μου
 Γιὰ τὸν φονά μας Βούλγαρο, τὸ μῖσος σας μὲ βία
 Τὴν λαύρα, τὴν μανία!
 Τὴν ἄγρια μου ἑκδίκησι νὰ κάμουν πεἰὸ μεγάλη
 Πεἰὸ τρομερὴ ἀκόμα
 Νὰ κάμουν Λάμψα φτερωτὴ ποῦ νάχῃ γιὰ κεφάλι
 Χίλων ὄχιών τὲς κεφαλές. Τὴν κόλασι γιὰ στόμα!
 Ὡ σκορπισμένα κόκκαλα ἕδω κι' ἐκεὶ στήν ἄκρη
 Προγόνων Μακεδόνων μου! Στὸ χάμα αὐτὸ Σεΐς μόνο
 Ἐμείνατ' ἀπ' τὴν δόξα τους. Ἐρείπι' ἀπ' τὸν χρόνο
 Χύνω γιὰ σᾶς ἐν δάκρυ. . .
 Ω δόστε μου τὴν χάριν σας γοργὰ τὴν περασμένη
 Τὴν φτερωτὴ τὴν νεότη σας στήν μάχη βαφτισμένη.
 Τὴν φωτεινὴ ψυχή σας
 Νό _ιδη ὁ κόσμος ὁ πικρὸς πῶς εἶμαι ναι! παιδί σας!»

‘Ο Αἴμ. Ἐλευθεριάδης σκοπεῖ προτέτι νὰ συνδυάσῃ, ὡς ὁ Βάγνερ, τὴν ποίησιν μὲ τὴν μουσικήν διὰ τοῦτο τὰ περιστάτερα αὐτοῦ ἐπὶ εἰναι γραμμένα εἰς μουσικήν, οὕτως εἰπεῖν, ἔρμονίαν. . . Ἐν γένει δὲν κρίνη τις ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἔργων του, λαμπρὸν προσωνίζεται τὸ μέλλον εἰς τὸν συμπαθῆ ποιητήν, δεστις εἰς τοικύτην νεαρὸν ἥλικίν εὑγράξε τόσα ἀριστουργήματα, δσκ οὐδὲ αὐτὸς ὁ Βελκωρίτης, δτον ἡτο νέος. ‘Ο Αἴμ. Ἐλευθεριάδης ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην εἶναι κατὰ πολὺ τοῦ Βελκωρίτου ὑπέρτερος. Ἐντὸς διλύγου πρόκειται νὰ ἔλθωσιν εἰς φῶς τὰ νέα αὐτοῦ ποιήματα κι σκιαὶ καὶ ὄνειρα ἔργον ὑπὸ πέζσαν ἔποψιν ἔριστον. — «Η Ἐρημερὶς τῶν Οἰκογενειῶν» θεωρεῖται ιδιαιτέρως εὔτυχής, διότι μεταξὺ τῶν ἔξοχῶν συνεργατῶν της Ἐλκές τὴν τιμὴν νὰ συγκεκταριθμῇ καὶ τὸν Αἴμ. Ἐλευθεριάδην, τοῦ ὄποιου τὰ ἔξοχα ποιήματα θέλουσι κοσμῆ τὰς στήλας της.

40. 75

Ευπατόριος Λιμνούσκαι
Σήμερα / Σεπτεμβρίου 1906

ΝΕΚΡΙΚΗ ΩΔΗ

{'Επι τῷ θανάτῳ τοῦ πεφιλημένου μου
·Αθανασίου Ζάννα·}

Νάσιο, καὶ σὺ μᾶς ἔψυχες στὸν οὐρανὸν ·κεῖ πέρα
Καὶ σὺ λοιπὸν ἔτεντωσες τὰ κάτασπρα φτερά σου
Καὶ ἀτέαξες ὅντας δύνειρος στὸν γαλανὸν αἰθέρα
Γιὰ νὰ ἔργη τὸν παραδεισό ή πάναγκ καρδιά σου ;
Καὶ σὺ λοιπὸν ἐμίσεψες γιὰ τὸ οὐρανοῦ τὰ μέρα
·Εκεὶ πὲ ἀνθές· ὁ Αὐγερίνος καὶ λαμπυρίσει ἡ Πούλια
Νὰ δράψῃς ἀνθία ζητεῖται μὲ λαίμαργα τὰ χέρια
Κρήνα. ζουμπούλια, γιασεμά, ρόδα, μυρτούλες, γιούλια
Νὰ στέψῃς τὴν καρδοῦλη σου ἀγνὺν σὰν τὴν ἀχτίδα
Βασιλιώσαν τῆς πλαγενιάς μὲ πόθο μὲ ἐλπίδα ; . . .

Νάσιο, καὶ σὺ μᾶς ἔψυχες ; . . . Χίλιες φορὲς μου εἶδα
Τοὺς πόθους μου νὰ σύνονουν μαζὶ μὲ τὴν χαρὰ μου
Χίλιες φορὲς ἀντίκυρως καὶ δνεια καὶ ἐλπίδα
Ποὺς ὅσαν ἀφτέρωτα πουλὺ φωλιάσαν στὴν καρδιά μου
Νὰ σπαρταροῦ τὸ διότυχα . . . σκληρὰ νὰ ξεψυχήσουν
Καὶ νεκρωμένα καὶ ἐρημά τὰ στήθεα μου ν' ἀφῆσουν
Μὰ τόσο δὲν ἐπόνεσα δόσον στὸν χωρισμό σου ! . . .
Τότε, ω ναι ! δὲν ἔκλαψῃ . . . Τὸ φλογερό μου δάκρυ
Τώρα κυλᾶ μονάχο τοῦ ὅτοι τάρον σου τὴν μάρη
Ζητῶντας μέσ' το στῆθός σου ν' ἀράξῃ τὸ ψυχρό σου !

Νάσιο, καὶ σὺ ἐμίσεψες γιὰ τούρανοῦ τὰ μέρη ;
Σ' ἐπλάνεσαν τὰ σύννεφα, τάστερια, τὸ φεγγάρι
Τώρα δπει τὸ ὄλδροσο καὶ μυρωμένο ἀγέρι
Παιζει γλυκὰ στὸ πέλαγος ; Τώρα ποὺ διο λάρι
Τὸ ἀπόδινον φάλλει ντροπαλό ; . . . Ποὺ ν' ἀνθίσεις ἀνθισμένην
Γέργει κρυψὸ στὴν ἀγκαλιά του ἀπειρονὸ ἔρωτευμένην ;
Δὲν σκέθηκες στὸν οὐρανὸ πῶς σύνονυμον πῶς περνοῦνε
·Ολὰ τοῦ Πλάστου τάγαθά βαρεία. ξεψυχισμένα
·Απ' τὴν ἑταχι καρδοῦλά μας ἀν δὲν τὰ συνοδεύῃ
Τῆς μάνας τὸ χαρούλο, τῆς μάνας ἡ εὐχοῦλα
Ποὺ τρυφερὰ τὸ στήθειά μας ὅσαν δύνειρο καθίσειει
Σὴν αὔγα ηνοιχάτικη, σὰν Ἀπρίλιον αὔγουλα ; . . .
Δὲν σκέθηκες στὸν οὐρανὸ πῶς μόνο θ' ἀπαντήσῃς ;
·Ἀστροφεγγίες καὶ ἀνατολές, καὶ δύνεις καὶ ἀχτίδες
Καὶ Πουλίες καὶ Λυγερουνούς ; . . . πῶς δουν κι' ἀν γυρίσης
Θὰ δῆς ἀστερὶ νὰ κυλᾶ, νὰ σῆσῃ, νὰ λαμπυρίζῃ
Καὶ νεκρωμένους οὐρανοὺς στοὺς πόθους τῆς ψυχῆς μας ;
Θὰ δῆς ψυχρὸ τὸ ἀπειρο, στοὺς πόθους τῆς ζωῆς μας . . .
Ἐίνε πικρὴ ἡ ἀλάθεια : Κάτω ἐδῶ στὴ γῆ μας
·Ο ἔρωτας καὶ τὸ φέλλο ἀδελφωμένα μένουν
Τῆς νεύστης τὸ χαμόγελο ὄλσγλυκα ἀνθίζει
Ζουντε δνειράτα, χαρές, καὶ πόθοι καὶ ἐλπίδες
·Στὸν οὐρανὸ πεβαίνουν

"Georgicul și legumei
din Vîlăjău și înșile

— Este cunoscută ca plantă de la secolul al III-lea î.e.n. și se folosește în medicina populară.

— Este o plantă cu efecte medicale și culinare, folosită în mod foarte larg în medicina populară. Nu este cunoscută în literatură.

— Aceasta este o plantă cu efecte medicale și culinare, folosită în mod foarte larg în medicina populară.

— Este cunoscută ca plantă cu efecte medicale și culinare.

— Este cunoscută ca plantă cu efecte medicale și culinare, folosită în mod foarte larg în medicina populară. Este cunoscută și sub numele de "țigănești".

— Este cunoscută ca plantă cu efecte medicale și culinare, folosită în mod foarte larg în medicina populară. Este cunoscută și sub numele de "țigănești".

— Este cunoscută ca plantă cu efecte medicale și culinare, folosită în mod foarte larg în medicina populară.

— Este cunoscută ca plantă cu efecte medicale și culinare, folosită în mod foarte larg în medicina populară.

— Este cunoscută ca plantă cu efecte medicale și culinare, folosită în mod foarte larg în medicina populară.

— Este cunoscută ca plantă cu efecte medicale și culinare, folosită în mod foarte larg în medicina populară.

41 77

ΕΚ ΤΗΣ ΔΥΔΙΤΗΣ

ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΝ

* * *

Τώρα ποῦ ν μαύρη Μάνα μας αίματοκυλισμένη
Κυττά τοῦ Σλαύου τὸ σπαθί νά σχίζῃ τὴν καρδιά της
Και κράζει εἰς βούθειαν τὰ διόρπτια τὰ παιδιά της
Τώρα και σὺ μᾶς ἔψυγες γιὰ τὸ γαλάζιο οὐρανό ; . . .
Τὸ δάκρυ μου ἀργοκυλῆ βουβό δπ' τη ματιά μου
Στὴν ποθεινή δου ἐνθύμησι τὴν πολυαγαπημένη
Στὸ χωρίσμο μας τὸ σκληρὸ σπαρδάσει ν καρδιά μου
Και φιδυρίζει μὲ καῦμό : Σύρε παιδί μου στὸ καλό ! . . .

Μακεδονία 7)VIII/906

Αἴγα- Ελευθεριάδης

ΑΓΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΟΥ

Ταύτη τρύγει τοπορεῖ θάλη Τρίπον τη δύση
και ασθενή κατατέλει, τη μαρτυρία την
αποκαταστήσει την πάθηση

17. Februar. Auf dem Weg nach Lübeck
wurde auf der Autobahn von Tübingen bis nach Lübeck.

18. Februar. Auf dem Weg nach Lübeck
wurde auf der Autobahn von Tübingen bis nach Lübeck.
Um diese Zeit wurde eine Art von Pferd aus der
Autobahn auf die Straße gesetzt und es wurde
gesagt, dass es ein Pferd sei, das auf der Autobahn
gegangen sei und es sei nicht erlaubt, es zu töten.

19. Februar. Auf dem Weg nach Lübeck
wurde auf der Autobahn von Tübingen bis nach Lübeck.
Um diese Zeit wurde eine Art von Pferd aus der
Autobahn auf die Straße gesetzt und es wurde
gesagt, dass es ein Pferd sei, das auf der Autobahn
gegangen sei und es sei nicht erlaubt, es zu töten.

nr. 79

ΕΚ ΤΗΣ ΣΥΛΛΟΓΗΣ

ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΩΝ

ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ

ΔΙΜ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΟΥ

Τὸ αἷμα τρέχει ποτεμός ὅστην Ἰρμην γῆ ἀκόμα
καὶ καθαρὰ κυττάζουμε, τὸ μαῦρο κάτω γέμα
πῶς πίνει τὴ ζευγή !! .

1905.

80

1-2

ΕΠΙΔΑΥΡΙΚΗ ΕΓΓΛΗΣΙΑ

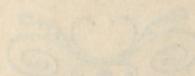
ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ.

Δένθι θελω δάκρυαις Παρνασσοῦ γλυκκίς, καὶ μυρωμέναις,
ούτε ἐληκ πανώρηκ, στ' Ὀλύμπου ποῦ φυτρώ· ει,
Οὔτε μυρτζίς ὀλόδροσες, μαζή σφιχτοπλεμμάνκις,
μοῦ φτάνουν δτὴ[άποφυλλα] ποῦ ὁ βορρέες σαρώνει.
Δένθι θελι' ἐ ἔμοιρος λαμπρό, στὸν Ἐλικᾶνα δῶμα,
τοῦ φτάνει ξύλινες σταυρός, καὶ γῆς ὄλιγο χῆμα.

Μάιος 1905.

ΑΙΓΑΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ

αριστερή πλευρή της πρώτης σελίδας της έκδοσης
της οποίας αποτελεί την πρώτη σελίδα της
από την οποία προσέρχεται η πλευρή της πρώτης σελίδας της

1905

ΕΚ ΤΗΣ ΣΥΔΟΓΗΣ

ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΩΝ

ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ

ΑΙΓΑΙ. ΕΛΛΥΣΕΡΙΔΟΥ

Τί αἴτια τρόγονται; Τελοῦ ήμην γε λαύρω
και πεπάρη μαστόβιαν, οι μαΐδαι κάτιν χαρέα
καὶ πάσιν τῇ θεῷ 11.

1905.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΠΑΙΔΟΣ

Τάς λέξεις ταύτας τάς ἀγνάς μου,
ἀπὸ τὰ βάθη τῆς φυχῆς μου
“Ω ! Πλαστουργέ, θερμῶς ἐφέρε,
θερμῆς καρδίκες Προσευχῆς μου.
‘Αφοῦ τὰ πάντα προσαρμόζει
εἰς ἀρμονίας τὴν ἀγάλην —
Κέμει ώς πρῶτον τὴν Ἑλλάδα,
καὶ πάλιν, ἰσχυράν, μεγάλην !

“Ω ! πρόσδεξον τὴν αἵτησίν μου
ἀπὸ τὰ βάθη μου, ώς αἴρων
Εἰς τ’ οὐρανοῦ τὴν ἡσυχίαν,
ἀπὸ τοῦ στήθους μου τὴν λαύραν.
‘Αφοῦ τὰ πάντα βαυκαλίζεις,
εἰς τοῦ ὄλεος τὴν κοιτίδα —
Ρίψον κ’ ἐν βλέμμα εὐσπλαγχνίας,
εἰς τὴν Ἑλλάδα μας πατρίδα.

“Άλλο δὲν Σοῦ ζητῶ, ώ ! πάτερ !
τὰ πάντα κόσμου, ματαιώτης.
Πλὴν ἐν παρακλῶ ἀκόμη
γεννητής, ἀγνὴ Θεότης.
‘Αφοῦ τὴν κτίσιν διευθύνεις
εἰς τὴν ἀρμονικὴν ὁδόντης,
Κέμει μεγάλην τὴν Ἑλλάδα
κι’ ἀμέ, γενναῖον πρόμαχό της.

Μάρτιος 12 1893

ΤΙΜΝΩΣ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

(την Πανελλήνιαν).

Η φυγή μου πιστή τούτη αιώνε,
η καρδιά μου χρωμένη λοιπά
Τό μόνον μου τραγού 'ας πίρα,
τὸ πολλή, πολλή μένη μετρή—
Όλε λόγους: εί τούτο τὸ χώρα
μου τοῦ Κρούσου γραπτός ἡ γραπτή.
Θι ν' ἀρθή μικρή καύσα,
μικρή λέγε μικρή λαντερίδ!

Διέτι δέλτι, τὸ σύρκαν βούτη
ἀν' τὸ δέρκο ποῦ γύναι ἡ γῆ.
Μέσ' τὸ σύρκαν τὸ δέλτι καλίσαι,
γύναι λίστα, λαντερά, λαρά.
Καὶ πορεύεις πατερότας μαρτυρία μου,
τῶν προτίναν ποτίνα τὰ λεπτά
Καὶ καθίνεις, θσού συμφροστή μου,
μικρή μου, μικρότερη, μικρότερη!

Καὶ μὲν χρήστης, λαμπερός,
ἡ μαρτυρία τοῦ ποτίνα μὲν λαρά.
Καὶ σὺ δέλτι τοῦ, κατα, επανερέο,
γύναι δέρκος ἡ δέλτι, παρό.
Ἐπ' αντίτι την πλευράν μὲν λαύρα,
οὐ τρυγμάτων πλευράν δελτί,
Καὶ στ' αντίτι την τὴν φέρων ἡ σύρκα,
τὸν προφυλακτή τὸν πραγκόνα βαττυντή!

— 4 —

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

(τῷ Πανελληνίῳ).

'Η φυχὴ ποῦ πετᾶ ὅτὸν αἰθέρα,
ἡ καρδὶκὲ ποῦ χτυπᾷ δυνατὰ
Τὸ βράκι ποῦ τρέγει ἕκεῖ πέρα,
τὸ πουλὶ, ποῦ στὰ ὄψη πετᾶ —
'Ολα λέγουν: πὲ τοῦτο τὸ χῶμα
ποῦ τοῦ Κρούμου ῥημάζει· ἡ γενῆ,
Θὲ ν' ἀρόη μὲν ἡμέρα ἀκόμα,
ποῦ θὲ δῆ καὶ αὐτὸν ἐστεργά!

Διέτε διέτε, τὸ σύμπαν βολίζει
ἄν τὸ δάκρυ ποῦ χύνει ἡ γῆ.

Μέσ' τὸ αἷμα τὴ δόλια κυλίζει,
χέρι δόλιο, κακοῦργο, βιρύ.

Καὶ ρίχμαντα πατζοῦνται μπροστά μας,
τῶν προγόνων αὐτῶν τὰ Ἱερά . . .

Καὶ καθένας, ίδε! συμφορά μας,
μὲ τὸ πόδι, γελῶντας, σκοντά!

Καὶ μὲ χέρι: ἔπρο, λαβωμένο,
ἡ πατρὶς τὰ κυττᾶ μὲ καῦμό.

Καὶ στὸ ξιφός της, κάτω, σπασμένο,
χύνει δάκρυ ἡ δόλια, πικρό.

Κ' ἡ νυχτιά τὴ πλακώνει μὲ λαύρα,
τὸ φεγγάρι ιθγαίνει θολό,

Καὶ σ' αὐτιά της τὴ φέρνει ἡ αἴρα,
τῶν σφαγμῶν τὸ φριχτὸ βούγητό!

ΠΡΟΣΕΥΧΗ· ΠΑΙΔΟΣ

Τας λέξις τωντες τὰς ἀγράς μου,
ἀπὸ τῆς βαθης τῆς φυγῆς μου
“Ω! Πλαστούργη, θερμῆς διερήμ,
θερμῆς καρδίας Προσόντης μου.
Ἄροῦ τὰ πάντα προπαρθένη
εἰς ἀρμωνίας τὴς ἀγάλην —
Κάμε δὲ κρῖναι τὴν Ἑλλάδα,
καὶ πᾶλιν, Ιοχατάν, μαρζλόν !

“Ω! πρόσδεξες τὴν αίτησίν μου
ἀπὸ τῆς βαθης μου, εἰς αἴραν
Εἰς τ' οὐρανοῦ τὴν ἡνοχίαν,
ἀπὸ τῶν στήθους μου τὸν λιόραν.
Ἄροῦ τὰ πάντα βασικλέας;
εἰς τὸν Θάνος τὴν κοτίδια —
Ρίψει καὶ οὐδέποτε σύνελαυγχύνει,
εἰς τὴν Ἑλλάδα μας πετρίδα.

“Άλλο δέν Σοῦ ζητῶ, ω̄ πάντη
τὰ πάντα κάσσοντο, ματαιώντες.
Πλὴν ίν παρακλῆ- θεόρη
γονιμεύς, ἀγρή Θεότης.
Ἄροῦ τὴν κτίσιν διαυδόντης
εἰς τὴν ἀρραισκήν ὑδόντες,
Κάμε μαρζλόν τὴν Ἑλλάδα
καὶ λρά, γενναλόν πρόμαχόν της.

— 5 —

Τοῦ πτωχοῦ Μισοφέγγαρου πάλι,
καὶ τὸ ἀίγο του φῶς ὥχρισ.
Τὸ σκεπάζει συγνέφων ἀγκάλη,
τρικυμία τριγύρω βαρεῖ . . .
Ματωμένα κορυκὲ σκορπισμένα
κατὰ γῆς, τὰ φωτίζει θαμβό,
Καὶ μὲ μαῦρο φτερὰ ἀπλωμένα,
προχωρεῖ τῶν θυμάτων στοιχεῖο.

Μακεδόνες ! παιδιά τῶν ἀνθρείων,
πεταχτῆτε ὄρθοι σὴν στιγμή,
Θυμηθῆτε 'Αλεξάνδρου τὸν βίον,
μὴ ζεχυγάτε πατρίδα θερμή.
Τὸ σπαθί, μὲ τὸ ἔνα τὸ χέρι,
καὶ μὲ τ' ἄλλο, ψηλὰ τὸ σταυρό.
Φτιάστε τ' ὅνα, τοῦ ἄλλου τὸ ταίρι,
καὶ σπαράξτε μ' αὐτά, τὸν ἰχθρό.

Εἰν' οἱ Βούλγαροι λύκοι, σπαράζουν,
εἰνε κτήνη, μὲ δίχως καρδιά,
Καὶ στὰ στήθη των μέσα, φωλείζουν,
φώρα μαύρη, μὲ φελδίχ, μ' ὄχλε!
Πᾶν κισσόρον, ἡ ζωή των θὰ μείνῃ,
πᾶν πικρόν, τὴν χαρά των κινεῖ.
Καὶ στεράνι των δόξης θὰ γεννη,
τ' ἀτιμάκ των τὰ ἱργα μαζῆ.

Παλληκάρικ, ἐμπρόσι μὴ φοβεσθε,
κ' εἰνε τοῦτοι, μόν' δύκος πολὺς.
Παλληκάρικ, ἐμπρόσι! μὴ κοιμάσθε,
νοῦ δὲν ἔχουν, χτυπάτε εὐθύς.

— 6 —

Τὸ εαυτόν, μὴ τὸ θεό τὸ γένος,
μηδὲ τὸ Ἑλλαί, φύλακ, τὸ σταυρό.
Φιέσται τὸ δόγμα, τὸν Ἑλλαί τὸ τάπει,
μηδὲ οπαράντι μὲν τὸν τύπον . . . !

II

Μή τὸ ματ' ὁ κομικός γοργόνος,
μὴ τὸ χέρι στὸν κάρπον ἀπολοτό,
Καρπούν μὲν φωνὴ σεργουμένη,
τὸν πατέρα παιδίουν, μὲν καθαρό,
Βῆρ' ἀκούν, τὸν κάρκανα χρωτάν,
οὐδέποτε βλέπει, ὅμηρος μὲν χρυσός,
Καὶ ἄφοῦ τὸ οπαράζει, πειστή,
στοῖνος συντρόπους νὰ τὴν μὲν χαρά :

«Τότε Ἐλλήνων τὸ γένος δὲ εἰσέστη,
διὸ δὲ μετόν τολμήνον κατέβησε
Πλάτων ἐπὶ Ἐλλάς, ἵν μόνον φέρεται
διὸ δὲ μετόν τολμήνον εἰδεῖται
Καὶ γοργός παντά τὸ κοριστόν,
δοῦτο μάνουν στὸν πίνακα οπαράζει,
Τὸ κεφάλι του πάρα δὲ αγέρα,
δὲ ιηματίν, δὲ κάτις φρίγην . . . !

Οπαράζειν τοῦν βλέπειν μηροστά του,
νὰ οπαράζει διάδετον οπαρόνος,
Διὸ ποτὲ, διὸ γιατί, ἡ καρδία του,
διὸ Ἐλλάς ! τοῦ λόγου . . . ίασθε ; . . .

— 8 —

Τὸ επεθή, μὲ τὸ ἔνα τὸ χέρι,
καὶ μὲ τ' ἄλλο, ψηλά, τὸ σταυρό.
Φτηάστε τ' ὅνα, τῷ ἄλλου τὸ ταῖρι,
καὶ σπαράχτε μ' αὐτὸ τὸν ἄχθρο. . . !

II

Μὲ τὸ ματ' ὁ κομήτας γυρμένο,
μὲ τὸ χέρι στὴ κάμ* ἀπλωτό,
Καρπερεῖ μὲ ψωμὶ φορτωμένο,
τὸν πατέρα παιδίσκον, μὲ καῦμ.
Βῆμ ἄκούει, τὴν κάμαν κρατάει,
σῶμα βλέπει, ὄφρα καὶ χτυπᾷ,
Καὶ ἀφοῦ τὸ σπαράξῃ, κετάει,
ετοὺς συντρόφους νό πῃ μὲ χαρά :

«Τῶν Ἑλλήνων τὸ γένος θὰ σέύση,
δὲν θὰ μείνῃ Ἑλλήνων κανέις» . . .
Πλὴν ὁ Ἑλλην, ἀν μόνον φυσῆσῃ
δὲν θὰ μείνῃ ἀτίμων οὐδείς!
Κιὸ φονηᾶς φανερὰ τὸ κυρήσσει,
ὅσοι μείνουν στὴ πίστι στερρά,
Τὸ καφάλι των πάρει θὰ σχίσῃ.
θὰ ἡμάξῃ, θὰ κάψῃ φριγτά . . . !

Φεμαλίτην κιλὸν βλέψει μπροστά του,
νὰ σπαράζει θανάτου σπασμούς,
Δὲν πονεῖ, δὲν χτυπᾷ, ἢ καρδιά του,
είναι Ἑλλην! σεῦ λέγει . . . ἄκος; . . .

Τοι πνευματικούς Μάστρους πάλι,
και τη Λύρα των φωνών σύριπτε.
Τα μαστόλια περίβρα την αγάπη,
κραυγά την γρήγορα βαρύτερη.
Καταπέντε καρδιές συντριψαντά
κατά γένος, την παντούς δερμάτινη,
και τη μάρτυρα φρεσκά παντελικάνε,
πρεγματεί την θυμότητα στραγγάζοντα.

Μακεδόνες! παιδιά τῶν δασκάλων,
πεταγμένης έρθετε στην επιχείρη,
θυμηθεῖς Ἀλεξανδρού τὴν βίαν,
μη ἔργυραντε παρείδεια διαμένει.
Τα οντότητα, μη το ήντα νόμιμη,
και μή τ' άλλη, φύλα το στενόρο,
θύμοντας τὸν αὐτόν, τον ίδιον τὸν τατόν,
και πενθεγγόν τον αὐτόν, τον ιδύρον.

Ων' εἰ Βούλγαροι λέσσει, σπαράζοντες,
τὴν κτίνη, μη δίχως παρδά,
Και τον ορθόν των μάτων, ρακιδάνην,
φέρει μονάχο, μη σαράνα, μη τράπη,
Πίτι πλευράς, η ζωή του δὲ παντερά,
μη σπαράν, τη γαρού του μονάχο,
Και σπαράν του δίκαιον δὲ παντερά,
··· μηράν του τη λύρα μαζάν.

Πατέρεσκαντες, λαρυγγές μὴ σαριστεῖ,
··· τὸν ταύτην, μηδ' ἔργον ποιέσει.
Πατέρεσκαντες, λαρυγγές μὴ καρπαστεῖ,
μη δὲ έργον, γρυπάντει αλλός.

— 7 —

Καὶ ετὸ σκότος, εἰ πέτραις κρυμμένος,
ἢ εἰ τοῖχοι γυρμένος κρυψά,
Κατηρεῖ τὸν Ρωμῆδο λυστασμένος
νὰ τοῦ κλέψῃ τὸ αἷμα σκληρέ!

Γέρους νέους, παιδάκια τὰ σφάζουν,
καὶ γερόντισσαίς τόσαίς ειπταίς.
Οὐτὶ βροῦνε μπροστά των ῥημάζουν,
εἴν τῆς κόλλησις λέμακις φριχταίς. . . !
Ο, τι κάμνουν, ἢ λύρα μου φλοιο
δὲν μπορεῖ νὰ τὸ φέλλον' ἢ φτωχή.
Μούγη τώρα πικρίσει τ' ἀγείλι,
καὶ τὸ μάτι θολώσει πολύ. . . .

Μὰ κιδ "Εἴλην ίδού τὸν ὄρμακει
μὲ σπαθί, μὲ τουφέκι εύθυνος,
Καὶ ἡ γῆ, τὸν αἴθιρα ρωτάκει
μάνπως είνε ὁ γυιδὸς ἀστραπῆς
Καὶ τὰ φείδια τὰ χώνει στὸ μυῆμα
καθηρίζει τὰ μάρη ίδο
Σᾶν θαλάσσης τ' ἀτρόμητο κῦμα
ποῦ παστρεύει πελάγου βυθό.

Κ' ἡ ψυχὴ ποῦ πετεῖ στὸν αἴθιρα,
κ' ἡ καρδίκη ποῦ χτυπᾷ δυνατά,
Καὶ τὸ κῦμα ποῦ σπάζει 'καὶ πέρα,
καὶ τ' ἀπηδόνι, ποῦ πάνω κιττά —
Ολα λέγοντα; σὲ τοῦτο τὸ χῶμα,
ποῦ τοῦ Κρούμου ῥημάζει' ἢ γαγρέ,
Θὲ νάλορη μιὲς ἡμέρα ἀκόμα
ποῦ θὲ διῆ καὶ κύτο λευτερίε.

'Οκτώβριος 1904

ΜΙΧΑΛΗΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΚΑΙ

ΣΠΥΡΟΣ ΦΑΡΓΚΟΠΟΔΑΟΣ

(Η διεύθυνση καὶ τὸ ἐχολαιδῖ του)

Τῇ τοῦ πρωτότοτον μακρού μετάβασιν
διατάξεις τοῦ θεοφόρου Αγίου Νικολαοῦ

Καπετάν ΜΙΧΑΗΛ ΜΩΡΑΪΤΗ

Επιβοστάνημα;

Θαύμαστος εἶναι φύματα, δὲν τὸ χωρὶς ἡ νοῦς μου
ποὺς πέτυσε τὸ σώμα σου τὴν γῆς αὐτὰ τὰ μέρη,
Καὶ ἡ καρδιὰ μου σπαρτερά, καὶ οὐδὲ τοῦς λαρυγγούς μου,
Σταύρος τοῦ μάτια τους μαρσανά ἡ φύμα πορφύρη
Νικῷ χωρὶς παρεπίδειτο, οὐ λέκκα πιταραύλιο,
εὐκήρια δημορφία!

Γλυκὸν μαρτυρεῖς εἰς τὸν Λάνθραζ' ἀν' τὸν τοπίον! . . .
ποὺς τὸν ὄλπιον τὸ Ιρνιτό νὰ πολλὰς τοῦ λαρυγγού,
Τὴν διατρῆτὴν τὸ σύγχρονο, τὸν "Οἰκουμενικὸν πατρόνον"
νὰ τὸν χελάσῃ ἡ Βαρβέττα; ποὺς τούλπιον νὰ πάρῃ
Ο σύρινθος τὴν πιρανά! τὸ βαλί τὴν αιλίρια,
νὰ τὸν πρωγόνον κατὰ γῆς, νὰ σῶσῃ τὴν ζώμα; . . .
Πούρε τὸ θάλασσαν ἀλισσόρειν . . . σταύρούς μαρτά σου,
ὁ Πλάστης τῶν ματών, τὸ χόμια τὸ καρμά σου,
Τὸ μαύρο βόλιο θεοπούγκια λινῆρα σὲ τοῦ σου
κ' ἡ δέξα τ' ἀνορά σου! . . .
Όγι! Ήν εἶν' ἀλισσά! Ήν τὸ μετέντονον καρπά
τῶν λιονταριών τὸν τύραννόν μου πάγκη ἡ δρυΐδη

ΜΙΧΑΛΗΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

Κ Α Ι

ΣΠΥΡΟΣ ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

(η δικλέφτης καὶ τὸ ψυχολαῖδόν του)

Τῇ φυχῇ τοῦ γλυκυτάτου μου φίλου καὶ ἀνθράσιου διπλαρχηγεῦ

Καλετάν ΜΙΧΑΗΛ ΜΩΡΑΪΤΗ

—————
Περισσώνημα;

Θερέψω πῶς είνε ψέμματα, δὲν τὸ χωρεῖ ὁ νοῦς μου
πῶς πότισε τὸ αἷμά σου τῆς γῆς αὐτὰ τὰ μέρη,
Καὶ ἡ καρδιά μου σπαρταρᾶ, καὶ σοις τοὺς λογισμούς μου,
ἔταν στὰ μάτια της ἐμπροστά ἡ φήμη σιγοφέρη
Νεκρὸς κορμὶ παμφίλατο, οἱ λάκκοι πεταμμένοι,

στὰ ὄρηα ἀφημμένο! . . .

Γλυκές μου φίλες σύνοσθιτες, σὰν λάρμψι ἀπ' τὸ τουφέκι! . . .
ποιὸς τ' ὥλπιζε τὸ ἔρπετό νὰ πνίξῃ τὸ λαοντάρι,
Τὴν ἀστραπὴν τὸ σύγνεφο, τὸν "Οὐλυμπο παρέκι
νὰ τὸν χαλάσῃ ὁ βοὸρεῖς; ποιὸς τῷλπιζε νὰ πάρῃ
Οὐρανὸς τὸν οὐρανό; τὸ βόλι τὸν αἰθέρα
νὰ τὸν κριμνήσῃ κατὰ γῆς, νὰ σύνσῃ τὸν ἡμέρα; . . .
Ποιὸς τ' ὥλπιζεν ἀλλοίμονο! . . . στενάζομε μακρά σου,
ὁ Πλάστης πῆρε τὴν πνοή, τὸ χῶμα τὸ κορμὶ σου,
Τὸ μαύρο βόλι ἀσπλαγχνα ἵπηρε τὴν ζωὴ σου
κ' ἡ δόξα τ' ὄνομά σου! . . .
Όχι! δὲν εἰν' ἀληθίνει! δὲν τὸ πιστεύω ἀκόμη
πῶς ἴρυγες στὸν οὐρανό! πῶς πῆγε ἡ ἔχτιζε

— 9 —

Σανά στὸν "Ηλίο στὰ ψηλά": τῆς γῆς τὸ μαῦρο χῶμα
πᾶς ἔπει τ' ἄνθους τὴ δροσιά, τὸ μνῆμα τὴν ἐλπίδα.
Γιατὶ βαθεία μου ἀναζηγεῖς γιατὶ ηύρεις φίλε, πάλι;
τὰ σύγνεφα, τὸν οὐρανό, τὰ δέσμη, τὰ βουνά σου,
Ταῖς λαγκαδιάταις σου, μέσα μου· στὴ φτερωτή μου ἀγκάλη^{τη}
ηύρεις τὴ φρίγη τὴ φρίγη τῆς μάχης, τὴ χαρέ σου,
Τὸ κῦμα τοῦ Φαλήρου μας ποῦ φιθυρίζει; πέρα
γλυκὸ τραγοῦδι: παλαιό, πούνε τραγοῦδι νέο! . . .
Ηύρεις βαθεία μου, τῆς ζωῆς τὸ πέλαγος τ' ὥρατο
μ' ἀλευτερίας ἀέρα!

I

Σπῦρο μου, πλάσε με: Τὴ κεφαλή μου
κράτε στὸ γόνα σου, στὴν ἀγκαλία . . .
Βέστα με, 'χάθηκα, φεύγ' ἡ πνοή μου,
σβύνουν τὰ μάτια μου, παύ' ἡ μιλιά! . . .

Βόλι μ' θύρισες μέσα, βαθεία μεν
εἰρνει ὁπίσω του χάρο σκληρό,
Μοῦ δίνει τάφο μου, τὴ λαγκαδιά μου,
ποῦ τάφος τύχαινε ἰχτροῦ σωρό!

Παύει τὸ μέτρημα, κρύα πομένει:
μέσα μου ἀσπλαγχνα καὶ ἡ λαρδία,
Ποῦ τόσο σήμαινε ἀντρεῖωμάνη
τὴ κάθε νίκη μάς, μὲ τὰ θεριά.

Kai tówaro σbύνεται tò taip' autò μou,
βερεὶδ ἀκούεται σῶn tὴn ἡχῶ,
"Eγεινε σήμαντρο tò νεκρικό μou,
π'οῦταν ἡ σάλπιγξ μou tóson kaipeò!

Εδώ απέρι το μάτι μου τη δόλια νύχτα,
κ' αύγες τέ μπορεί μίσα Ιερούλα,
Κινηγέλεις άλλοτε χθίσα την άρα
λευκοπλάγια μάρια, βασιλίδα.

Τάρα βασιλιάστα! . . . γαλή παλιά μου,
μέχρι τώρα λέμενη την μάση τηρού,
Βλέπε τοις ήραχαν την . . . αλλά έτσι γιατί μου
φέλε να της μαζευτεί μίσα στην γη!

Πάρα τα δύλια μου τα τιμηρίνια,
πως τα ειδόβησα μάχης φωτιά,
Μίσα στένη πελάμιο ποδόν' βαρητούρια,
μ' αίρει ολόμετρο άπ' τη φονιά.

"Πάντα το παιδί μου, το φιλαγχότα μου,
μ' αίρει περιθώρια, πάρτα λει.
Όταν την γάμη μου τη δραστήρια
ώντα στη μολδαία μου να κάνωντα,

Θύμο στά γέρικ ουν ναι! στάν ξυπρό μας
γάληρα τη γαλανιά, γάληρα, φωτιά,
Νέα επιφανεία το Σύλινον μας
γάληρα, μ' ολόδρομος δέρνει ελαφιά!

Παύλη μου, επέντενε μαζί με για μας
τέλος Μαντινέαν μου, αυτή δερήχω,
Μήτρα δούλινης· μάρι· την εύρη μου,
που θα σε επέντενε για φιλαγχότα!

Φύλα τα γρύπερά μ' Όλλεν ύδρευσα
μελέτηραν· τούτη ελαφονομία,
Εδώ άγριεράν· τ' αύρικ τα γρύπεν
μ' ίδια έτσι γέροντες Βασιλεύεις.

— 10 —

Κι' αύτὸν τὸ μέτι μου τὸ δόλιο τώρκ,
πίσσης τὸ ἀπειρό μέσα βαθεῖά,
Κισσυάεν ἄλλοτε χλίκ τὸν ὥρκ
ἀετρωπελέκικ μύρια, βαρεῖά.

Τώρα θολόνεται! . . . χείρε παιδί μου,
ἥχτει μὲν λάρμψι του μόνο στερνή,
Βλέπει ταῖς φάραις του . . . θᾶτ' ἡ ψυχή μου
φῶς νὰ τῆς μείνουνε μέσα στὴ γῆ! . . .

Πάρε τὰ δόλια μου τὰ τιμημένα,
ποῦ τὰ εὐλόγησε μάχης φωτιά,
Μίσα στὸν πόλεμο ποὺ, βαρτισμένα
μ' αἷμα ὀλόμαυρο ἄπ' τὸ φονικό.

“Ηεαν τὸ τείρι μου, τὸ φυλακτό μου,
μ' αὐτὲς μεγάλωσε, πάρτα ἐσύ,
Θῶλ στὰ χέρια σου τὸ βροντερό μου,
πάνω στὸ μνῆμά μου νὰ κελαΐδῃ.

Θῶλ στὰ χέρια σου ναι! στὸν ἰχτρό μας
φλόγα νὰ γείνουνε, χάρος, φωτιά,
Νὰ στερκνώνουνε τὸ ζηλευτό μας
χῶμα, μ' ὄλοδροσα δέρνης κλαριά!

Παιδί μου, πάρετα σκύτη τὴ γῆ μου
τῶν Μεκιδόνων μας, ποῦ ἔιψυχδ,
Μίσα δοσάλευτο πάρ' τὴν εὐχή μου
ποῦ θὰ σοῦ στέκεται γῆς φυλακτό! . . .

Φῶκ τα γρήγορα π' ἄλλον ἀγῶνα
μοῖστυχαν τοῦτα κληρονομία,
Εἰν' ἀγιεσμένα· ε' αὐτὰ τὰ χρόνικ
κ' ἔδει θὰ φέρουνε Ἐλευτερία.

— 9 —

Σαμα στὸν "Μῆτραν φίλα" τὴς γῆς τὸ μάζης χόμπι
 μὲν ἔστι τὸ δόκους τὸ δροσέ, τὸ μνήμα τὴν θαύβα.
 Γητὶ βαθεῖα μαρ ζωτίζει γιατὸ πόρος φίλα, πᾶλι,
 τὰ σύγχρονα, τὰν αἰώνον, τὰ δέσποι, τὰ βουνά του,
 Ταῖς λαγκαδινής του, μάτη μου· εὐθὺ πρεπειτή μου ἀγαθέλη
 φίλες τὴν φλέγε τὰ πρωτά τὴς μάχας, τὸ χαρέ του.
 Τὸ κύμα τοῦ Φαλήρου μας ποῦ φίδινοί τοι πέρα
 γλυκό τραγούδι παλαιό, ποντικό τραγούδι νέο!
 Ήρωες βαθεῖα μας, τὴς ζωῆς τὸ πολαγος τὸ οὔραιο
 μὲν Παντεπίπειρα!

Σπύρο μου, πάξοι με! Τὸ περιλή μου
 κρέτα στὸ γόνια του, στὴν ἀγκαλίτ.
 Βάστε με, χάθισα, φάγε! Η ποιή μου,
 σβόντον τὰ μάτια μου, παῦ! Η μάλιστ!

Βάλι μ' Μίστρας μίσος, βαθεῖα μου
 σέργει οὐλία του χέρια παλιρά,
 Μαζὶ δίνει τάρο μου, τὴ λαγκαδιά μου,
 ποῦ πάρος τόχαντι ίχτροι συρό!

Παντει τὸ μέτρηνα, φύλα πομπέιν
 μίσος μου δασπλαγχνα καὶ ἡ λαρδίτ,
 Ποτὲ γόνια σήμανε ἀντριζωδέη
 τὴ καθει τὸν μας, μὲν τὰ θηρά.

Καὶ τόρα σβόνται τὸ ταῖρ' αἰτό μου,
 περιφέλειται οὖν τὴν ἡγεῖ,
 "Εργασια σήμανε τὸ νεκροῦ μου,
 πολιτος ἡ παλαιγή μου τοσον καρέ!"

— 11 —

Πάρε τα, 'σθόστηκε' φεύγ' ἡ πνοή μου,
νά την ιθόλωσι καὶ ἡ ματιά.
Παιδί μου φίλα με, πέρ' τὴν εὐχή μου,
γύρε στὲ επήθικ μου . . . ἄχ! . . . ἔχε γινέ! . . .

II

'Ο Μωραΐτης 'πίθανε' επὶ γῇ γυρμάνος μάνει,
τὸ μάτι του νεκρώθηκε, τὸ στόμα του δὲν κραίνει.
Καὶ ἡ νυχτὶκ ποῦ ἐφτάνει μὲ χέραις, ποῦ δροσίζει,
θυμιατήρο του ἔγεινε, ὅποι τὸν θυμιατήζει . . .
Καὶ 'μπρός του στέκεται ώχρδ βουβόδ καὶ δακρυσμένο
τὸ ἔρμο του κλεφτόπουλο ἕκεῖ μαλακίασμένο,
Καὶ μόνο τὸ τρεμούλικουκ 'πτὲ χείλικ του προδίνει,
πῶς τὸ φρεμάκι τῆς ζωῆς ἀκόμα καταπίνει.
Σὲν μὰλα λαμπάδα σε νεκρὸ θαμβή ποῦ σιγοκαίσι,
ποῦ φυττιλίζει σιγανά, ποῦ στάζει σὰν νὲ κλαίῃ!
Ψυχοπατέρα φώναξε* 'μπροστά σου δίες γυρμάνο
τὸ δόλιο ψυχεπαίδιο σου, φρεμάκι ποτισμένο.
Σήκω πατέρα, διέξει με τὴ φλογγερή σου ὅψι,
ποῦ ἤταν ἀπαράλλακτη σκὸν τοῦ σπαθίου τὴ κόψι,
Κι' οὐαξάνε νὲ τρέξουμε σκὸν τὸν βορρειέ μὲ βία,
σὰν σίρουνας 'στοὺς ἀπιστοὺς, ἀπάνω στὰ θυρία.
Μὰ δὲν ἔκουνεις, πέταξε! . . . τ' ἀδελφία πολεμάνε
'μπροστά μας Ἄλγο παρὰ 'καὶ, σὰν ἀστραπαίς ὄρμάνε,
Καὶ τὸν ἑχτὸ σπαράζουμε γιὰ τὴ γλυκεἰά πατρίδα,
καὶ χύνουν φᾶς ὀλόγλυκο, σ' αὐτή μας τὴ σκοτίδα—
Κι' ἵμις ποῦ τρέχαμε 'μπροστά, οἱ πρῶτοι, ἀφρισμένοι,
βρισκόμασθε 'στερνοὶ ἔδω, οἱ μαῦροι, νεκρωμένοι! . . .
Κι' ἰσάνα ποῦ μοῦ βάρτισες μέσ' τῆς φωτιάς τὲ μέρη,
ποῦ μ' ἔδειξες τὸν τύρανο μὲ τὸ πλατὸ μαχαιρί,
Ποῦ μ' ἴδωτες τὸν ούρανό, ποῦ μ' ἔκενες λεοντάρι
ἀπὸ ἀρτάρωτο πτηνό, μέσ' τοῦ βουνοῦ τὴ χάρι! —

— 12 —

Εἴτε τὸ Λύκον μὲν π' Βάνας, τὸ θέρρος σὺν, τὸ φῦλος σὺν,
 τὸν τὸ λέπρου μόναχόν, καὶ γῆρακ τὸν εὐλόγους τὸν τὸν γέρακον.
 Μάρτυρι, πετρὴ τὸ μαρτυρίου γῆρακον τὸν απλάγετος τὸν τὸν γέρακον.
 Καὶ εἰς μετάριθμον, τὸν ελάρτην κατεῖδεν, καὶ
 τὸν δικαῖον τὸν λεπράτην, τὸν πλάτην τὸν τὸν βάστα.
 Τὸν μνήματα πειράτην! τὸν λευκωνόριον βλέπειν
 τοῦ γυναικὸν τοῦ στύλου τοῦ εἰς εἰκόνα τοῦ στύλου.
 Καὶ τὸ στεφάνον τοῦ διδυμοῦ φοροπατίρα πίργον,
 καὶ τὸ τορφάλιον τοῦ γοργού, στεφάνον τοῦ φέρειν.
 Καὶ ρίγη βλέπειν τὸν μαρτυρεῖτα, καὶ πλωτὸν μικρὸν τοῦ
 ἱεροφόρου τοῦ μάνει τὸν τομόν. . . . μικρὸν δὲ καρδιά τοῦ.
 Καὶ ὄρματα μέσον τῶν ποδῶν· δεῖται τὸν γαντσωτόν
 μέσον ὅπλο τοῦ, τὸν κλιρότη τοῦ, νότι τὸν ἀνταντόν.
 Πολλὰ λεπράτην τὸν γῆρακ, τοῦ γυναικὸν προστάτην,
 καὶ κατειδεια θεού, τοῦ γυναικὸν τὸν εὖλον.

III

ΤΗ ΜΙΔΙΧΝ.

Η νόσον πατεῖσθαι
 ή μάχη καρέναι,
 Αλόρτη η φούση,
 καὶ τρέμει καὶ οὐδεμίας καὶ
 μικρός φρίγος.

Πίτονον νυχτοποδίαν,
 ελάρτην καρποδίαν
 Σεργίζουν δράσται,
 τὸν τρόπον τὴν μάχην μάλιστα
 καὶ εἰςλαμπτεῖ γοργός.

Τὸ δέργη καλαμάκου
 καὶ στεφάνος ποδούλου
 Ναρκάτην πειράτην,
 Ζεύσιν τὸν γάμον, τὸν γέρακον
 τοῦ δικαίου τοῦ πατέρα. [ταῦ]
 —

Γοργός βοσκάτος
 καὶ μίση καλένει
 Στεφάνον ποδάριον,
 γλυκάλιον βαρβάρου τὴν Ερα
 μὲν βλέπειν θελεῖν.

— 12 —

Ποῦ τὴ ζωή σου μ' ἔδωκες, τὸ θάρρος σου, τὸ φῆμα σου,
ἆγώ ἐν δάκρυ μοναχά, καὶ χῶμα θὰ σοῦ δώσω !
Σκέφτει, πετῷ τὴ μαύρη γῆ· τὰ σπλάγχνα τῆς τὰ σχῆσι·
κέρνει πριθῆστι μαλακό, μὲ δέφναις τὸ στολίσει,
Καὶ σὰν μυτέρα σιγανά, τὸν κλέρτη κατιβάζει,
καὶ τὰ δικά του ἄρματα, ὅτδι πλάι του τὰ βάζει.
Τὸ μυῆμα κτίσθηκε πικρό ! τὸ δικρυσμένο βλέμμα
τοῦ γυιοῦ του στήθηκε ἕκει σὰν νάταν ἔνα στέμμα.
Καὶ τὸ σπαθὶ τοῦ ἄμοιρου ψυχοπατέρα πέρνει,
καὶ τὸ τουφέκι του γοργά, στὸν ὠμό του τὸ φέρνει.
Καὶ ρίχνει βῆμα ἐν 'μπροστά, καὶ πίσω μὲκ ματιά του,
ἀμπρός του μάνει ἡ τιμὴ . . . μὲ ὀπίσω ἡ καρδιά του.
Κι' ὄρμασι μά' τὸν πόλεμο· θύλει νὰ νανουρίζῃ
μὲ τ' ὅδο του, τὸν κλέρτη του, νὰ τὸν ἀποκοιμίζῃ
καὶ ἕχει στρᾶμά του τὴ γῆ, ταῖς δέφναις προσκεφάλι,
καὶ κατοικία Θεϊκή, τοῦ γυιοῦ του τὴν ἀγκάλη !

III

'Η Μάχη.

'Η νύχτα μλακώνει
ἡ μάχη κορώνει,
'Ανέφτει ἡ φύσις,
καὶ τρέμει καὶ δόκομος καὶ
μὲ λευκά φριχτά.

Πετοῦν νυχτοπούλια·
κλεφτῶν καρπούλια
Σφυρίζουν ὄρμασι,
σὰν δράκοι στὴν μάχη κυλεύει
καὶ αἱ κλέρταις γοργά.

Τὰ ἄτια καλπάζουν
καὶ σπίθαις τινάζουν
Βαρεյὲ πεταλλάς γων,
ὅρθώνουν τὴ χήτη, τ' αὐτίς
μετάσις ἕχους σπαθιῶν. [ταν,

Γοργά φεβολάνε
καὶ μέσα κυλίσνε
Στὸν πόλεμο τώρα,
χιλιάδες βαρβάρων τὴν ὥρα
μὲ βλέμμα θολόνι]

— 11 —

Πάρε τα, ἀσθετικά τρούγη ενοή μου,
εδώ των θεόλοις και η ιατρές,
Παιδί μου φέλε με, πέρη την σύχη μου,
γύρε τα τετράκις μου . . . δυ! . . δυ για!

II

Ο Μαραΐτης 'πίθεν' στὴ γῆ γυρράνες μάτι,
τὰ μάτια του παραβλέπει, εἰσ αὐτά ταῦτα μάτια.
Καὶ ἡ νοχτὶκή πῶ ἱράκινη μὲν γέρας, πῶ δρακός,
θυματέρω του ἐγίνεται, ὅποι τὸν δυριατέρω
Καὶ μηρός του αἰσθέται ωχρὸν βουνόν καὶ διακριθεῖσα
τὸ δρόμον του αἰθρόνοις τετράκις μαλακησθεῖσα.
Καὶ μάτια τὸ τραμανιλιόρικα, πτήχη γειτονίας του προδίνει,
πτήχη τὸ φραγκόκεφαλον τῆς ζωῆς διάμετρον γεγκενίνη.
Σὲν μὲν λεπτάδες οἱ νερόρδη θαμβοῦ πῶ αγροκαλί,
πῶ φιττιλίσι εγκαί, πῶ στάζει σὲν τὸ κλάδι
Φυγοπάρκα φύλαξ* 'μπροστή του δίλε γυρισμόν
τὸ δέλτιο φυγοπάρκη του, φραγκόκεφαλον ματιεμένα.
Σήμερα κατέβη, διέβη με τὰ φλεγματικά του δέρι.
πῶ δέντρα ἀνερχόμενη σκευὴ τοῦ σπαθίου τὴν κάρη,
Κι' Δα ξακούει τρίχους σκευὴ τὸν βορρᾶς μὲν δίλε,
σκευὴ σφρόνιας 'στοὺς διπλούς, διάκονος τὴν θύρα,
Μέ δὲν δικούσις, πένταστε! . . . τ' ἀλλαρικού πολεμόνος
μηροστή μας Λήγη παρά 'κιτ, σκευὴ σπραγάδες δριμένη,
Καὶ τὸν τύχητρον σπαραζόντες γικὴ τὴ γλυκὴ πατρίδα
καὶ γύναιντας ὄλογκους, σ' αὐτή μας τὴ σπονδία—
Κι' ίριτε πῶ τρέχειται 'μπροστή, σ' ιηττοῖ, ἀφριερινοῖ,
θριακόμεσθε 'σπεριοῦ δέδο, σι μαύροι, νικηφορίοι!
Κι' ιεντες πῶ μοῦ βάρσοις μά' της φωτιᾶς τὰ μέρη,
πῶ μ' θάνατος τὸν σύρκον, πῶ μ' ίκανες λιαντάρι
καὶ ἀριτέρωτο πτυνόι, μά' τοῦ βουνοῦ τὴ χάρη—

Καὶ πίσιν τῶν φέρνουν
επαὶς οὐλλαικοὶ ποῦ γέρνουν
Ἄντάρει καὶ λαζάρα,
καὶ ἰγέρει μὲν βία ἡ αὔρα
βαρὺ βογγυττό !

Κ' εἰ κλίφταις φυάζουν,
έρμασιν, σπαράζουν,
Καὶ πίσιν τῶν πέρα
καὶ σύγνεφα πέρνουν μ' αἴθρῳ
μαζὴν μ' οὐρανό !

Κι' ὥχρδ τὸ φεγγάρι,
δὴν λάμψει μὲν γάρ,
Θερρεῖς σῶς μαλλώνουν
ἡ γῆ μεούρωνδες καὶ σκοτώνουν
τὴν πλεῖστη φριγάτῃ !

Καὶ σφήγουνται δῆλοι,
μὲν βίᾳ τὸ βόδι
Στὰς σωλάτηκε τῶν φίγουντο,
τὰ δέντητα τῶν τρίζουντο, δει-
μὰ λίνεσσι, γοργά. [γίγουντο]

Καὶ ξεφύγει κάτι
ἀντράφται κομμέτῃ
Μαζὴν μ' ίνα γάρ,
καὶ σωθῆα τὸ λός τὸ μαχαίρι,
τὴν μάχην, φωτιά.

Κι' ὄρμοσιν μὲν λαζάρα
τὰν κύματα μαῦρα
Γιάχρδ ποῦ βαστοῦνται,
καπνὸν ποῦ τὰ ὄπλα σκορποῦνται
τὰν Ἀδου θεριά !

Κι' ὁ χάρος π' ἀράζει
τὴν μάζα σπαράζει,
Καὶ λάς νὰ κοχλάζῃ
Ἡραΐσττο, αἷμα ποῦ βγάζει
γιὰ λάζα θερμή.

Βαρεζὲ τριχυμία
μὲ λύσσα μὲ βίᾳ,
Ποῦ ἔχει φριχτή της.
Τοῦ δπλου τὴν λάμψιν ἀστραπή
ποῦ φεύγει γοργή. [της]

Κι' ὁ Σπύρος ὄρμάςι
καὶ σπάθην κρατάσι
Σᾶν ἄγριο λιοντάρι,
καὶ σφάζει γεμάτος κακμάρι
δεκάδας ἱχθρούς.

Πλακάνουν κοντά του,
δεξιά του, ζερβά του,
Ἐγχροὶ λυσσασμάνοι,
« Ιοριάθενα σκύτον φλογισμάνοι
μὲ μίσους ἀφρούς !

Ἐτι τόπος τῶν σπαρτίων
τὸ δέσμον τῶν πόλεων,
τοῦ φύγον περιθεού-
ση οἴδηται, μάκρη γενο-
μένη ρέουσα ποταμός.

Κ' εἰ κλέρταις νικήσου-
νει ἕρχη πρατεῖλας,
Κ' εἰσι καὶ γελοῖσι:
τὸν δῆρο τουφέλαι ἀκούνε
οικέ τους βαρύ.

Εἰ δὲ Σπάρτας σταύτερη,
ταῦτα σπαρτέσι,
Τὸ αἷμα τοῦ βγαλεῖ
τὴ γῆ παραμυθεῖς τομέσιν
οἰκέτης τοῦ περιθεούση.

Κ' οὐ κλέρταις τὸν πέραν,
τὸ δέσμον τὸν πέραν,
Τὸ γῆ σχέσιν, παρέστη,
αυτὰ τὸν Μιχαήλ τὸν πέραν
οὐ μέν τούτον.

ΕΠΙΤΥΜΑΝΣΙΣ.

Εἰσειτε ιδοῦ μαζικά εἰς αὐτὸν τὸ μέρη.
δός ἀστον, οὐκ τὸς Ἑλλαθερίας τὸ κύρος ! . . .
Π' αἰλιόν μάκι τοι δέρητε παρέλα ταν
περιθ' αθέρια, θάε !
Μαργενθόλεων αἱ δύρης ταν, εἰ τα,
τριγύρη ταν, θάε λευκόν δέρησσον,
οὐδὲ μὲν τοὺς πόλεις ποταμούς φύδορισσον
Τὸ δευτέρη ποταμόν, τὴ δευτέρη, τοὺς λαρυσιών τοὺς
μὲν μὲν λέβη πλευρής επίκασσον τα

— 14 —

Κι' αὐτὸς τοὺς σκορπίους
τὰ δόντια του τρέψει,
Καὶ φεύγουν πετάνε
οἱ ἄθλιοι κάτω, μακρὰ ρεῦσ-
μὲ φόβου φωνή. [λαλι]

Κι' ὁ Σπύρος στενάζει,
καὶ πέρται, σπαρξάει,
Τὸ αἷμά του βγαίνει
τὴ γῆ καρφωμένος πομένει
τί κρίμα ! νεκρός !

Κ' οἱ κλέφταις νικήσαν
τὴ ράχην κρατῆσαν,
Κ' ἀκεῖ ποῦ γελούσε.
τὸν ἥχο τουρέκι ἀκούνε
σιμά τεս βαρύ.

Κ' οἱ κλέφταις τὸν πέρνουν,
τὸ δάσος τὸν φέρνουν,
Τὴ γῆ σχίζουν, σχάφτουν,
κοντά στὸν Μιγδάλην τὸν θάρ-
ποῦ μάνει βουβός. [τουν]

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ.

Κείνται ἑδῶ βαθεῖκ σ' αὐτῷ τὸ μνῆμα
δύο δέστοι, σὰν τῆς Ἐλευθερίας τὸ κῦμα !
Π' ὕκλειον μέσσο στὴ θερμὴ καρδία τῶν
πατριδ' αἰθέρια, Θεό !
Μοσχόδολοῦν αἱ δάρνες τους, τὰ ἱα,
τριγύρω τους, ἑδῶ ὅποῦ ἀνθίζουν,
καὶ μὲ τὴν αὔρα σιγανὰ μᾶς ψιθυρίζουν
Τὸ ὄντειρό τους, τὴ καρά, τὸν λογισμούς τους
μὲ μία λέξι φλογερή, «Μακαδονία !»

Καὶ πῶς των φύρου
ετοῖς εὐλέπει ποῦ γέρουν
Ανέρει καὶ λαῆραι,
καὶ θύραι μὲν βία καὶ αἴραι
βάρος βογγυτο!

Κ' οἱ κλέφτης φύρουν,
όρμανται, επαρέζουν,
Καὶ πῶς των πέντε
καὶ εὐθηκά αἵρουν μ' αἴρει
μακή μ' οδράνι!

Καὶ οὐχὶ τὸ φύγει,
πει λέμπει μὲν χρόη,
Επειρεῖ εὖς μαλλιάνου
η γῆ κλεψανός καὶ σκοτώνου
τὴν πλάσιν φριγιά!

Καὶ αργυρωτοί θλοι,
μὲν βία τὸ βοῦι
Σὺν οὐλέγγυα των μήγουν,
τὰ δέντια των τρίσουν, δει-
ματος, γοργά.

Καὶ Καρκί εἶται
δειράρητη κορμάτη
Μαλή μὲν θάλαχοι,
καὶ καλή τὸ λάσι τὸ παχύτερο
τὴν μάχην, φαντά.

Κύρρωση μὲν λαῆρα
μὲν κόμαται μαΐραι
Γιάρρα ποῦ βαστοῖν,
επενδή ποῦ τὰ ζέλαι σκορπιώνα
τὸν Ἀδειούριτι!

Κι' ὁ χάρος π' ἀράζει
τὴν μαξίν επεράζει,
Καὶ λίς νὰ κογλάζῃ
Προαίσσοι, εἰςα ποῦ βράζει
τὴν λέβα θεριτή.

Βερική τρικούρα
μὲν λιστα μὲν βία,
Ποῦ Ιχτι φρεγτή της
τοῦ δικλού τὴν λαμφή λεπτανή
ποῦ γαύγι γοργή.

Κι' ὁ Σινόρος ἄρμάν
καὶ σπιθῆνα καρτάν
Σὺν δράσι λιοντάρη,
καὶ σφέζει γυμάτεος καρφάτη
τὸν δικάδας λυθρός.

Πλακάνων κοντά ταυ,
ζεζέ του, ζερέτα του,
Εργασι λαγυσμένη,
καὶ λαραζηνα ποτέντε φλεραζενη,
μὲν μίσους λόρροις!

— 15 —

ΕΜΒΑΤΗΡΙΟΝ

τοῦ "Ελλήνος Ἐλευθερωτοῦ τῆς Μακεδονίας,

Τῷ ἀδυτάτῳ μοι φίλῳ, ἐμύχῳ, καὶ γενναῖῳ νιαρῷ ἀνδρὶ

ΜΙΜΙΚΩΝ Ζ . . .

ΑΦΙΕΡΩΣΙΣ

"Εχεις Ὀλυμπογόνος τὸν γοῦν σου, καὶ λιοντάρι τὴν καρδιά σου,
ἀντραπαῖς δριγκαῖς τὰ χέρια, καὶ λουλούδια τὴν θωράκα σου.

Μέσει σ' αὐτῶν τῶν τόπων
τὴν ματωμένη γῆ,
Μ' ἀγρήγορο τὸ βῆμα
βαδίζω μὲ ὄρμη.
Καὶ μὲ λαχτάρια κράζω
βαθεϊκά ἀν' τὴν καρδιά,
Χαίρε Μακεδονία
καὶ χαίρε Ἐλευθερία! . . .

Αδόπικα, θέν μὲ σκιάζουν
τὰ βόλια τὰ πικρά
Ποσὶ βίγτουν δολερόνοις
κρυφά, φερμακερά
Γι' αὐτὸ στὴ γῆ σας ἡμετίνων
μὲ πόθο, μὲ καῦμα,
Ξέν τιμο μνημεῖο
τὴν γλυκοχαιριστᾶ! . . .

Οι Ρωσοίκοι οἱ δόλοι
σᾶν δίχτυο πλεχτό,
Μοῦ κένουν μ' ἀηδία
γοργὰ νέ τὸ σκουντῶ . . .
Καὶ μὲ καῦμα τὰ χεῖλα
τονίζουν ἥτη καρδιά,
Αὐτὸ τὸ ζόμικ μόνο
ῶ! χαίρε Ἐλευθερία!

Τριγύρω μου καῖν βλέπω
χωριά, πετρῶν σωρούς,
Καὶ γύρω ἀν' ἀκόνω
θημάτων τὸς λυγμούς . . .
Δίν ετεματῶ διόλου
τὸ βῆμα μου γοργό,
Γιατί στὰ στήθια κλείσε
πετρίδα, καὶ Θεό! . . .

Πάλιον θράσος μου κάθε βλέπει
αργυρίνεις όρφανέ,
Η διάτρηση πλευρού μεν
τέχνης νοτίων . . .
Τό μάτι μου δίνει ελάτιο
με την καρδιά μου.
Κι' έριξαν τα αίματα
φονιάδων γικ νά ποιή.

Εμπρήσεις και οσιές εί πάλαι
εί τόσοι άδειροι,
Τρένη λόρο τέ τυρφάνι
επιώλλεγι τό σπάθι.
Τό θλούσας, φορτούνα,
άντερα, καρκινός,
Και η λαρυγγός της,
λαρυγγός της.

Ο άγνωνες λίποι, φλέβες,
τον πάπινην παρα, φρυγάνι,
Ει σύργευ την δρυπέλαι,
την στελλατά ή θύει.
Γι' αύτό, έμπρος τη βίβρα
στη γῆ μας' τη μαρτιά.
Και κρέβατα με λαζανά,
λαζανά Βλασταρά.

Ανατολή Ανατολής 1905

ΑΙΓΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΝΑΤΟΛΗΝ

1821 — 1905

Τῷ ελληνού μου γέλη καὶ τηρίζει λόγη

ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΑΝ.

Αντριανάρες έπεισεψ ἡ Ήμέρας τοι νίσσα,
νοῦς νόρας ποτίσανε βαλεάν στη γῆ μεταστάσει,
Μή τα ονόμιτα τοῦ πλάνου την, τοῦ πέρατο μαρτυρίαν,
μετα τον ιππότη στα πόδια του πενθέμενο για τηρίζειν!

— 16 —

'Στὸν δρόμο μου κινάν βλέπω
σφραγμένων ὄρφανά,
Ν' ἐνοίγουν δικρυσμένα
τὰ χέρια νηστικά . . .
Τὸ μάτι μου δὲν κλαίει
μὲν ἡ καρδιά πονεῖ,
Κι' ὥρκίζεται τὸ αἷμα
φονητάδων γιὰ νὰ πιῇ.

'Εμπρός καὶ οσιέ εἰ ἄλλοι
οἱ τόσοι ἀδελφοί,
'Στὸν ὄμο τὸ τουφέκι
επὴ πλέγι τὸ σπαθί.
Τὰ δύον σας, φορτοῦνα,
ἀντάρει, κεραυνός,
Καὶ ἡ θερμή ψυχήσας,
λεοντάρι, καὶ ἀνθός.

'Η σάλπιγξ, ἡ καρδιά σας,
κ' ἡ γῆ σας σχληγυχτήσ.
'Εμπρός παιδιά τὸ βῆμα,
στοὺς κήπους τῆς τιμῆς.
Καὶ δώσατε γιὰ δῶρο
στὸν βάρβαρο αὐτό,
Στῆθος, μὲ στῆθος δμως,
τὸν χάρο, τὸν χαμό!

'Ο ἀγῶνας δίετε, φθένει,
τῶν πάππων μας, φριχτές,
Ι'δο σύμπαν τὸν ἀγγελλεῖ,
τὸν στέλλει ὁ Θεός.
Γι' αὐτό, ἐμπρός τὸ βῆμα
στὴ γῆ μεσ' τὴν φωτιά.
Καὶ κράξατε μὲ λαύρα,
ὦ! χαιρί' Ἐλευτεριά.

Μακεδονία Δεκεμβρίου 1904

ΔΥΣΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΟΛΗ

1821 — 1905

Τῷ ελληνικοῦ μοι φίλῳ καὶ διδούλῳ ἀτόρῃ

ΑΘΑΝΑΣΙΩΝ ΑΝ.

'Αντρειωμένος ἀπειθᾷ ὁ Ἡρωας 'κει πέρα,
ποῦ τάφα κοίτεται βαθεϊκὲ στὴ γῆ καὶ σιγολιώναι,
Μὲ τὰ σκαθὶ 'στὸ πλάγι του, τοῦ Μάρτη μὲν ὥμερα,
καὶ τὰ σκυλὶκ στὰ πόδια του πετῶντάς τα νεκρώνει!

ΕΜΒΑΤΗΡΙΟΝ

του Ἑλλήνος Ἐλαυθερωτοῦ τῆς Μακεδονίας,

Τῷ θεάτρῳ μηδέποτε πόλις, καὶ γενέσθαι νεαρῷ ἀνδρὶ

ΜΙΜΙΚΩΝ Ζ.

ΑΦΙΕΡΩΣΙΣ

Ἐγεις Ὀδυσσος τὸν τοῦ σου, καὶ διατίμη τὴν καρδίαν σου,
ἀστραπαῖς φρεγάσεις τὰ χέρια, καὶ λουλούδια τὸ θυρίδιον.

Μίσχος ε' αὐτοῦ τῶν τόπων
τὴν μακαριότητα γῆ,
Μ' ἀγρίηρον τὸ βίβλον
βαδίζω μὲν ὄρη.
Καὶ μὲν λαγκάρα κρέας
βαθύνω ἐπ' τὴν καρδία,
Χαλίρι Μακεδονία
καὶ γαῖρ' Ελαυθερία! . . .

Ἄλλοιρικ, οὐτὶ μὲν εὐέργειον
τὰ βόλια τὰ παρὰ
Ποιὸν μέχρου δελαφένοι
κροκό, φρεγακυρά
Γι' αἰδοντὸν γῆ σους ἔμαλισταν
μὲν κάθε, μὲν καθέρι,
Ξένη τούτοις μαρτυρεῖ
τὴν γλυκοπαραστᾶν! . . .

Οἱ Ρωμαιοὶ εἰ δόλοι
οὖν δίγνοι πλεγένε,
Μεν κάνεντες μὲν ἀκτήνα
γοργὸν τὸ πανούργον . . .
Καὶ μὲν καθημένη τὰ χιλιά
τανίζουσιν ἀπὸν καρδία,
Αἴστη τὸ φαρεὶ μόνο
αἱ γαῖρε Ελαυθερία! . . .

Τρηγύρω μου τάξιν βάτην
χωρέ, πετρώνια παρόντε,
Καὶ γόρης ἐν δέσμοις
θημάτων τὰς λογητόδες . . .
Διὸν επαγγεῖλαν δελτεῖ
τὰ βόλια μου γοργόν,
Γιαντὶς εὐθὺς καλέσ
πατρίδα, καὶ θάλι—

— 17 —

Μεύραις τρουάραις τοὺς σκορπῷ τὸ φλογερὸ τουφέκι,
ποῦ τοὺς χαρίζει θένατο τοὺς ἀπιστούς, καὶ φρίκη,
Καὶ τὸ σπαθί του, ἀστραπή, φορτοῦν', ἀστροπελέκι,
λέμιχ, θηρίο, διεντρα, λυοτάρι, θεῖα δίκη ! . . .
Πόσαις ἡμέραις γύρω του, σιμά του, πεταχτῆκαν,
μ' αἷμα βαρύ πλημμυριστές, μὲ δόξα στολισμέναις
Καὶ μέσ' τὸ νοῦ του φέραντε, βαθειά του ποῦ ταφῆκαν,
στιγμαῖς γλυκαῖς οὐράνιαις, στιγμαῖς εὐτυχισμάναις !
Βλέπει ἑκεὶ Ἐλεύθερη τὴ δόλια του πατρίδα,
ὅποῦ δεμάνη στέναζε τόπον καιρὸ στὸ μνήμα,
Βλέπει ξανὰ ὀλύγουκην αἰθέρια ἀχτίδα,
νὰ χύνῃ στὴν Ἐλλάδα μας, τῆς χαρμονῆς τὸ χῦμα.
Βλέπει ξανὰ νὰ ἔρχεται ἡ χαραυγὴ στὴ γῆ του,
καὶ ἡ δροσεὶς ἡ πρωινὴ μὲ εὐωδίες νὰ φτάνῃ,
Κ' εἶνε ἡ μόνη του χαρά, κ' ἡ μόνη ἀμοιβὴ του,
γιὰ νὰ τηρῇ τὸ χῶμα του, τόσαις χαραῖς νὰ βένῃ !
Μὰ ἥλθε μιὰ πικρὴ στιγμή, γεμάτη φαρμακάδα,
διτεν σκορποῦσ' ἀτρόμητε, στοὺς ἀπιστούς τὴ φρίκη,
Ποῦ στὰ χορτάρια ἔπεσε, μὲ λαῦρα μὲ πικράδα !
μὲ τοὺς δικούς του ἄκουγε νὰ φέλλουντε τὴ νίκη ! . . .
Καὶ ἡ ψυχὴ του ἀπετῷ σ' ἄλλους ψυχὴν νὰ δώσῃ,
τρισδύναμη, ὅρθινοιχτη, νεκροὺς νὰ ἀντρειώσῃ ! . . .

II

Μέσα σ' ταπέσκοσμο ἑκεὶ, στὸν οὐρατὸ βαλμένο,
ἴκει ποῦ πάντ' ἀνθίζουν τὰ ἄνθια, τὰ ἀστέρια . . .
Βλέπουντε διες αἱ ψυχαῖς νὰ φτάνῃ βουρκωμένο
σύγνεφο ἵνα γρήγορο, ἀπὸ τῆς γῆς τὰ μέρια . . .
Τρέχουντε διες, ἀπετοῦν, σιμά του πῆγαν, φτάνουν,
καὶ βλέπουν μέσα, φλογερὸ ἀρματωλὸ νὰ στέκει . . .

παραμερίων τὰ σταύριά, τὸ δεῖπρον αἰώνιον πλάσμα
προστάτης εἶται τὸ Ήλιος, καὶ προχωρήσας
Αλιμένης γέρους θεοῦ του, καὶ τὸν πατέρον τὸ λαόριον
τὸν ἡ νεαρότερον τὸ γυναικεῖον πάντας πατέρας,
'Ελλήνας δέν' εἶπεντα, καὶ μάλιστα τὸν πατέρα
καὶ βίλιον μάλιστα τὸν, μὲν γάρ, καὶ μὲν πρότερον
καὶ πλέον μάλιστα τὸν πατέρα.

ε) 'Ἄνθετὸν μάλιστα' οὐδείς άπέντα φέρει,
εἰ πράκτον ὁ γέρος μὲν εἴδεσσι τοῦ σταύρου που εἰπεῖσθαι
εἰ καὶ ιρβία εὖλος τοῦ πατέρος, εἰ καρποί παραπομπῆς
εἰ τῆς εἰλικρίνης τοῦ πατέρος, καὶ κλίνεια παραπομπῆς
εἰ Πατέρα!—τοῦ γένους τοῦ ιδείτονος τοῦ πατέρος,
εἰ καὶ πάντας τούς διαφορεῖτε πατέρας, διέρρεις πατέρας, εἰ δέ
εἰ Πατέρα! γεράσιον φέλλατι, ή Λαοτεῖτε λογοτεῖτε,
εἰ μὴ τὸ έπαντον τοῦ πατέρος τοῦ γέροντος τοῦ πατέρος
εἰ μέγιστον πατέραν τοῦ γέροντος τοῦ πατέρος.

III

Βαρύτερον γέροντον, καὶ οὐ τοῦ οὐδὲ πέριπτον τοῦ μαλιάτονος,
καὶ ίπατε μόνη τοῦ γέροντος τοῦ πατέρος τοῦ πατέρος
'Ογδόν μάλιστα γέροντος' ορθονομία τοῦ πατέρος
καὶ ίπατε μακρινότερον διαρροεστάτον γέροντον,
καὶ τὸ πατέριον, τὸ πατέριον, τοῦ πατέρος τοῦ μαλιάτονος,
καὶ πάλιστα μάλιστα τοῦ πατέρος τοῦ μαλιάτονος.

Καὶ μάλιστα μάλιστα τοῦ γέροντος τοῦ μαλιάτονος,
μάλιστα μάλιστα τοῦ μαλιάτονος, διάστημα πατέρος,
Καὶ μάλιστα μάλιστα τοῦ μαλιάτονος πατέρος πατέρος τοῦ
μαλιάτονος τοῦ μαλιάτονος, καὶ μάλιστα τοῦ μαλιάτονος τοῦ μαλιάτονος
τοῦ μαλιάτονος, τοῦ μαλιάτονος τοῦ μαλιάτονος τοῦ μαλιάτονος.

— 18 —

Παφαμερίζουν τὰ στοιχεῖά, τ' ἀστέρια σεῦνουν, πάνευν,
·μπροστὲ·^{οὐ} αὐτὸν τὸν Ἡλιό, ποῦ προχωρᾷ παρέκει...
Λαίμαργα γέροντος ὅλες τῶν, καὶ τὸν φωτοῦν μὲν λαΐρα,
ἀνὴν πατρίδα νὴ γλυκελά, τοῦ σύμπαντος μητέρα,
·Εἰλύθηκε ἄπ' τὴν σκλαβίζει, πτὰ σιδερά τὰ μαῆρα,
·κιῆν βλέπει πάλι τὴν ζωή, μὲν φῶν καὶ μὲν ἡμέρα . . .
καὶ αὐτὸς τοῖς ἀπαντάει :

« Ἀπὸ τὴν μάχῃ ὀλόθερμος ἐδῶ ἀπένω φτάνει,
·φτερὰ ὁ χάρος μ' οὐκανε στὰ στήθα μου νὰ βάνω
·Καὶ νὰ ἴρθω σὰν τὸ πουλί, σὲ κόσμο μεκρυσμένο.
·τῆς νίκης φέρνων τὴν πνοή, καὶ ελῶνο μυρισμένο.
·Παιδιά! —στὴν γῆ τ' ἔδιδρην μας τὰ σιδερά τὰ σπένουν,
·καὶ πάνω σταῖς δαργυσθεὶς μας, δάφναις σωροὺς μας βά-
·Παιδιά! χαρήτε φύλλατο, νὴ λευτερὰς Λυγώνει [νουν...
·καὶ τὴν σκλαβίδα στὸ μνῆμα τῆς γοργά τὴ περαχώναι,
·νὴ λέμψα χάριμοι σπερταρῷ βογγά, φυχομαχάει ! »

III

Βαρεϊκ νυχτώνει, καὶ νὴ γῆ στὸ φέρετρό της μπαίνει,
καὶ ἵνα μνῆμ' ὄγρύγορα τὰ πελλησέρια σείρητον
·Οὐσοῦ σὰν στόμα ἄγριο, ὄρθινοιχτο πομάνει
καὶ ἵνα λιοντόκρδον δικρυλουσμένον θέρτουν.
Καὶ τὸ τουφέκι, τὸ σπαθί, στὸ πλάι του τὰ βάνουν,
καὶ πάλι στὸν ἀγῶνα τῶν, τὸν δεξαμενὸν πάνουν.

Καὶ μάνει μόνος μέσ' τὴν γῆ ὃποῦ τὸν σαββάκινώνει,
μὲν εκέπασμα τὸν οὐρανό, ὃποῦ ἀγτίδεις ετρώνει . . .
Καὶ μὲν τὰ χρόνα τὰ πικρά γιὰ μόνο σύντροφό του,
κοντά του γιὰ τὸ ἀπειρον, καὶ γιὰ τὸν ἐκυτό του
·Οὐσοῦ τοῦ κλέρτου τ' ἔνομα κάθε στιγμή, τί κρίμα!
τὴ στάχτη του, τὴ δέξια του, καὶ αὐτό του περὶ τὸ μνῆμα!!

Μάρτιον πρωιάραις τοῦς περιπέτειαν τούτους,
 καὶ τοὺς γηράτες δίκαιον τοὺς ἀδεστός, καὶ φρέσι,
 Καὶ τὰ σπένδει τοὺς μετρητάς, πορτεῖσιν, αὐτοποιῶσιν,
 λέπτη, θηρίο, διάτερα, λοντάρι, δίκια θεοί 1 . . .
 Ποταμούς πρήστες ρύπου του, ποτάμι του, πεταγμένους,
 μ' αἷμα θαρρούσαρχούς, μὲν δῆλα συλλογείσους
 Καὶ μέσον τὸν τοῦ ψίφου, βαθεῖα τοῦ ποταμού,
 απρηπεις γλυκαὶς πέριπτανα, αποριματεῖσθαι μεταγενέστατα !
 Ελάσσονα τὴν δέλτια του πατρόδα,
 ἄσητον λεπτὸν αριθμόν κατέβη τοῦ μηδικού,
 Ελάσσονα ζακάριανον αιθέρην ἀργεῖσκον,
 περγαλούς τελεῖς "Ελάσσονα μας, τοῖς χαρμοῖς εἰδὲ χάρια,
 Ελάσσονα διάλει τὰ ἱράτα τὸν χαραντήστη γῆ του,
 καὶ τὸ δρόμον τὸν πρώτον μὲν εὐθείας τὰ φτυάρια,
 Καὶ τὸν διάδοντα τὸν χαρά, καὶ τὸν ἀμοδόν του,
 καὶ τὰ ποταμά τοῦ χαρά, τούτους χαραῖς νὰ βάσῃ,
 Να διάλει μάλιστα ποταμούς, μαλιστα παραποτά.

Σεμνὸς επαρρεΐσθαι δικαιοτά, στοιχὸς δικαιοτά τὸ φρέσι,
 οὐδὲ στα γεράτειανταί, μὲν διάλει μὲν ποιητά
 μὲν τοὺς δικαίους του δικαιούντες τὸ φέλλον τὸ φέλλον 1 . . .
 Καὶ τὸ πρώτον δικαιούντες τὸ δίκαιον πορτεῖσιν τὸ δίκαιον
 πορτεῖσιν, λεπτούσιν, παρέσιν, ταπεινούσιν 1 . . .

II

Μίκης ε' τανάστατοι τοι, γάληνοι ποτέροι βαζάρισα,
 ταῦτα μὲν πάντες ἀνθεῖσιν τὰ δέρμα, τὰ ἔστερια
 Ελάσσονα διέξει φυγαῖς νὰ φέρουν βαριωμένα
 πόνηστο του πρώτου, ικανά της γῆς τὰ μέρη 1 . . .
 Τρέψαντας διέξει, ἀπετοῦντα, στοιχὸς τοῦ πόλεων, φτάνοντα,
 καὶ οὐδείνα μέσα, φέλλορα δικαιοτάδε νὰ στίσαι 1 . . .

Καὶ μία δέρψη, μιὰ ἔληξ, στὸν τάφο τὸ δικό του,
ἴρυτρωσαν τρισμέγιστας γιὰ φουντωτὸ σταυρὸ του . . .
Καὶ τὸν σκεπάζουν ἄρδονα, μ' ἀμέραντο κλωνάρι
γεμάτο πόδο καὶ ζωή, καὶ μ'օύρανος τὴ χάρι . . .
Καθένας σᾶν κ' ἐκείνονες θὰ θέλει: νὰ πεθάνει,
ἄμα ἡ Δέρψη κ' ἡ ἔληξ γιὰ πάντα θὰ τοῦ μάνει!

V

Χρένια 'πὸ τότε φύγανε, περάσαν σᾶν μιὰ 'μέρα,
περάσαν σᾶν τὸ σύγνεφο ἐπένω ετὸν αἰθέρα,
Σᾶν τὸ πουλὶ ποῦ ἔρχεται, καὶ πίσω ποῦ γυρνάει,
σᾶν τὸν ἀνθὸ τῆς ἀνοίξης ποῦ σθύνει, ποῦ πετάει.
Κ' ἥλθανε ἄλλα μὲ καῦμό, στὸν κόσμο φτερωμένα,
ένωυ θαρρεῖς πῶς εἰν' αὐτά, ξανά τοῦ 'κοστένα.

"Ηλθανε ἄλλαι ἴποχαὶ μ' ἕνδυμασία μία,
ἴκειναι μὲ ἥρωισμό, καὶ τοῦται μὲ ἀνδρείῃ,
Ἐκείναι, επάνουν σίδερα, μὲ λαῦρα φτερωμένα,
κ' αὐτοῖ, κρικέλλαις λαΐμαργα, 'πὸ χέρια 'ματωμένα.
Ἐκείναι: διαμαντόπετρα, καὶ αὐταὶ μαργαριτέρι,
ἡ μία ἄνθος μ' εὔωδιξ, κ' ἡ ἄλλη μὲ τὴ χάρι !

Κι ἀρχίνησεν ἡ κλεφτουρῆς ξανά νὰ ζωντανεύει,
κι ὅνου ἀκούει τύρρανο, τρέχει, ὄρμαξ, γυρεύει . . .
Κι ἀρχίνησεν τὰ κλέφτικα λημέρα ν' ἀγτηχοῦνε
ἀπὸ τραγούδιξ 'λειτερίξε, ποῦ ἀπὸ τότε ζοῦνε.
Καὶ σᾶν νὰ ἔννοισως κ' ἡ γῆ, αὐτή μας, ἡ δεμάνη,
στὰ πέτρημά των πεκτεράρξ — ξυνηφ ἀντρειωμένη !

Θαρρούσες θίμαι φλογές Ελαχάνα, γατή Τζερόπικα,
Καταπινακούς ζύλωντος από δύορη φυστανίδα,
Καλοποτράγη τρούπρην, πολύτιμη παλληνόρια
ποιη στήσαντε τη μάχη μας, τ' ἀγρόποτα λαντερά.
Καὶ ἀνατρυγμένη, σπερταρά ποιηθίσαι τὰ πατέρα τους
καὶ τὰ χαράκα δύορη, τὸ μὲν καὶ τὸ παρθένον !

Καὶ ἀναγειτα τα μυριάσα της εὐη καθηγεῖται ποιηθέσαιν.
βαθὺς οὐκ μαῦρη παλλήγει της, οὐ ποτὲ θάνατον παλεψά.
Καὶ βυθός μέλλει νεκρή της, οὐ ποτὲ καιρόντες ποτέ τούτη,
ἀπ' τούς πατέρους ποιη ρέμαν, τοῦ Θεοῦ μας ηγούντα...
Καὶ ἀδελφώντει γκαρδιάκα, πατέρι τριτοπλεύρων
της πάμπρετο γλυκύτατη, πατέρι της πλευρά !

Πέρη τη δύση πατέρων λόρο, ταύτη πράγματα μαρτυρία,
οὐτούς μέλλειν ποτέ να πάντα τα τέλη.
Τόποι προρόπλι : τ' ἀναγέιται τοῦ πατέρου ποτέ
καὶ τοῦς τηρεῖ δύορες μαῦρη στη μάχη της πατέρα.
Σέλη νικ τούς λέγει μὲν καθόδη, πατέρια ποτὲ δειπνήρια
καὶ ἀστένεια-έργατε, νέρηδες εἰδομηνία.

» Κλειστή ποιητείας γερά τάσσει παρθένον ποτέ¹
τη πάρτες τηρεῖ τη Λαζαρίδη τη Λαζαρίδη τη ποτέ...
» Καὶ Λαζαρίδη γατή πατέρες στα στενή της ἀντρισμένη
της τοῦ κλέρκου μας της πληρερά, πατέρια τοῦ προτέρου
α-δικήση ποτὲ θάλλη τὸ παρθένο, τὸ θάρρος της δικράνη,
τη διελθεί της μάντας του τούτου, τοῦ γένους του, "Αγία !..."

Θαρρεῖ πῶς βλέπει φλογερὸ Βλαχάθεα, ναι Τζαβέλλα,
 Κατσαντωναίους ζηλευτούς μὲ ἀσπρη φουστανέλλα,
 Κωλοκοτρώνης φοιβέραν, καὶ τόσα παλληκάριχ
 ποῦ ετήσανε τὴ μάνα μας, τ' ἀτρόμυτα λεοντάριχ.
 Κι ἀνατριχάζει, σπαρταρῷ ποῦ βλέπει τὸ παιδίζ της,
 καὶ τὰ χαρᾶται δύναμι, τὸ νοῦ καὶ τὴ καρδιά της!

Κι' ἀνοίγει τὰ μνημούρια τῆς σῶν κούνιαίς ποῦ 'μοιάζουν,
 βαθεὶς στὰ μαῦρα σπλάγχνα της, ὁ ποῦ γλυκά φωλεά—
 Καὶ βγάζει ἀλλὰ τέκνα της, ὁ ποῦ κοιμοῦντ' ἀκόμα [Ζουν,
 ἐπ' τοὺς καιρούς ποῦ φράγανε, τοῦ Θείου μας ἄγδνα...
 Καὶ ἀδελφώνει: γκαρδίακά, παδίκ τριζηλεμμένα
 τῆς σήμερον γλυκύτατα, καὶ τοῦ εἰκοσιένα! ...

Πέρνει τὰ ὅπλα καὶ τῶν δρό, τάστραφτερὰ μαχαίριχ,
 κι' ἀνώνει μὲ δαφνόκλερτ, μὲ λαζίμαργχ τὰ χρέικ.
 Τὸ καρυούριλι τ' ἀκούμενο στὸ φλογερὸ τουφέκι,
 καὶ τοὺς τηρῷ ὅλους μαζὴ στὸ μέσον τωι ποῦ στέκει
 Σάν νὰ τοὺς λέγει μὲ καῦμό: παιδίζ μου δικλεγμένα
 «τὸ 'κοστίνα ἕφτεσε, νήσθε εὐλογημένα».

« Κήλεσει ποῦ ἰκούτεσθε νεκρὰ τόσον καιρὸ βαθεῖς μου,
 » πάρεται τώρα τὴ ζωὴ ἐπ' τὴ θερμὴ καρδιά μου
 » Καὶ ζήσαται γιὰ πόντοτε στὰ στηθίχ τ' ἀντρειωμένα
 » τοῦ κλέφτου μας τῆς σήμερον, παιδίκ τοῦ 'κοστίνα—
 » Διελθήν ποῦ θέξῃ τὴ καρδιά, τὸ θάρρος τὴν ἀνδρείαν,
 » διελθήν τῆς μάνας του εὐχήν, τοῦ γένους του, 'Αγίαν! ..

Επει μὴ θέρη, μὴ θερά, σὺν τῷρε τὸ δικό του,
βρότρων τρομήγεσσι γιρ δουντοῦ επικρό τα...
Ναι τὸν απαλέσσον δρόσον, μὲν βράσαντα κλωνέρι
γηράτο πύθο καὶ ζωή, καὶ μ. σύρκνος τὸ χρό...
Καλίνης οὖν καὶ ιδίνης δὲ θέλαι νὰ πιθίση,
δηλα ἡ Δάρην εἴ δεργ για πάστα δὲ τοῦ μάντη!]

V

Χρέοντα τὸ τότε φίρειν, περάσαι οὖν μὴ μίρα,
περάσαν οὖν τὸ σύγκρητον λίκνον καὶ τὸν πλήρη,
Σάλι τὸ παντὶ μὲν θρέπται, καὶ πάνω τοῦ γυρεύει,
οὖν τὸν ἀνθί τῆς άνοιξης μὲν οὐδέναι, μὲν κατέλι.
Καὶ δίκτινον δίλλει μὲν κατέλι, σὺντονόντοντα φτερωμένα,
δικτού θαρρεῖς πῶς εἰν' αὐτά, ζανά τοῦ κοτίνα.

Πάθειν δίλλει περιπτερά την πάθησην την
τελεῖ μὲν ηρώισμό, μὲν πάθησι μὲν θρέπται,
Εκπίνει διάνοιαν πειράρχη, μὲν λαΐρη φτερωμένα,
καὶ πάται, κρικόλλης λαΐρηργη, τὸ γέροντα πατερωμένα,
Εκπίνει διάδεντόπετρη, καὶ πάται μαρρωμένη,
καὶ μία δύνασις μὲν οὐδιδή, καὶ δύλη μὲν τὸν πάθη!

Καὶ δευτέρους ή Θαρτούριας έσπει νὰ ζωντανεύσῃ,
οι δικοι δικοιοντανεύσαι, τρέχει, θρέψει, γυρεύει,
Καὶ δευτέρους τὰ κλέρκτινα λαϊρέην καὶ δευτέρους
δικού τρεροδήν θετερές, μὲν δικό τότε ζωή,
Καὶ οὖν τὰ δινοράτην καὶ ή γῆ, κατένη μαζε, ἡ διμέτη,
ταῖς πάτημά των πειρατηρη — ζωντείς άντρεματην!

ΤΟ ΠΑΛΑΙΜΑ!

Τῷ παλῷ μοι φέδω καὶ θαυμασίῳ τερψῷ ἀνέψῃ

Καὶ ΙΩΑΝΝΗ ΑΜ.

Σιγά, σιγά, τραμάμενα τ' ἀστέρι' ἀχνίζουν, οθόνουν,
καὶ ἡ νυχτὶς ψυχομαχῇ τὴν θέρτεις ἡ αὐγοῦσικ
Μίσα 'ετὰ τόσα κέλλη της, ποῦ φῶτα γύρω γένουν, . . .
τὸν θένατο πνῆγ' ἡ ζωὴ βαθιεῖκ μέσ' τὴν δροσοῦσικ
Τὴν πρωινὴν τοῦ οὐρκνοῦ — μὲν στὴ χαρὲ τὴν τόση!
καὶ μέσ' τὴν τόσην ἐμμορφίᾳ, ἡ μέρα φανερώνει
Θερὶδ πικρό, τὴν μάνα μας π' ὄρμῳ γε θανατώσῃ
καὶ τρίχῃ ἀπάνω της φρίχτῳ, καὶ γύρω φαρμακώνει!
Κε' αὐτή, δεμένη σπαρταρῷ — στὸ πλάγι της τῆς μένουν
δηδὸ τρία τέκνα της σιμά· μ' ἀνήσυχο τὸ μάτι
Τὴν μαύρη λάμψη τὴν πικρὴν γερὰ τὴν περιμένουν,
ποῦ γύνεται ἀπάνω τους σὰν μανικεμάνο ἅτι.
Τρίζουν, βογγοῦν τὰ δηπλα των· τ' ἀστραφτερὰ μαχαιρία
μπαίνουν βαθεῖα στὰ στήθη της, κ' αἰματωμένα βγείνουν,
Ορμοῦνται, σφίγγουνται, πετοῦν, ἀχνίζουν τὰ χέρια,
καὶ εἰ πληγαίς των ἄγρια σὰν ετόμα "Ἄδευ χάινουν!"
Φωτιὰ τὰ μάτι· ἀνάβουνται τὸ ετόμα των ἄφριζει,
καὶ ἡ παλαίμη κλείεται ποῦ μίσα της βιστάσι
Ολο τὸ ἔχτι τῆς καρδιᾶς, τὸ δηπλο ποῦ γυιαλίζει
ὅποῦ λυγάσει σὰν ὥριδ, καὶ θένατο σκορπάσι
Φυσομανάκει τὸ θερὶδ· χολὴ καὶ σίμα γύνει,
καὶ ρόσολῶνται, βογγυτά σὰν ταῖς βρονταῖς ἀφίνει,
Μὲ ξενανέψῃς ἀπάνω των· τὸ χῶμα ρίχνει, σκέψται,
καὶ τρίμουν λέμποι καὶ βουνά, κ' ἡ γῆ σπαράζει, ἀτέρπει!

— 29 —

Με λύσαν αργυρούστε φρεάτι, θεραπονεῖται, ζετεῖται
θεατέρη λεβωματά ταῦτα στήθη του νοσόντος,
Ταῦτα διαφαίνεται, δηρδεῖται, ζετεῖται,
τὸ μέσον τοῦτο κατέπιεν;

(August, 1903.)

ΔΕΣΜΑ ΝΑΚΒΑΟΝΟΣ

Ο πάρεται και τὸ χειλόντι.

Τα Μαρμαρίτανα καὶ Ανατολὴν οἱ Νακβάονοι φέρουσιν.

Α.Π. . . . Ζ.Α. . . .

Κατέπιεν τὸν θερό, γλυκὸν μὲν γελάτινον,
τύραν μαρμαρίταν καὶ αργυρό, ταῦτα τὸ γένον
καὶ φρέσκον ἡ αποτέλεσμα τοῦ θεραπευτικοῦ
τοῦ θεραπευτικοῦ γαρ οὐ, τὸ θεραπευτικόν,
καὶ τριπλάσιον μὲν θεραπευτικόν θεραπευτικόν.
Κατέπιεν τὸν θερό, ταῦτα τὸ γλυκόν οὐ
τοῦ τοῦ μαρμαρίταν.

Μαρμαρίτανον τοντούσσαν, θερόν ποτε λαζανόν
Ιρριθειανούσσαν, ταῦτα μαρμαρίτανον,
Κατέπιεν τὸν θερό, τὸν θερόν τοῦ λαζανοῦ
μαρμαρίτανον, ταῦτα μαρμαρίτανον
καὶ θερόν, κατέπιεν τὸν θερόν τοῦ λαζανοῦ
Μαρμαρίτανον θεραπευτικόν τούτον, τὸ βλαστόν τοῦ
γελατίνης τοῦ λαζανοῦ.

3		
4	~ <i>Barbipilosus</i> Pán. <i>Crotophaga</i> <i>pelegrina</i> <i>Miguel</i>	
5	~ <i>Augochloris</i> II. <i>Miguel</i> .	
6	~ En las <i>Lopézales</i> los <i>Arremonios</i> , <i>Lope</i> <u>VV</u>	
7	~ H. <i>Neoscoris</i> los <i>Leopardos</i> /	
8	~ En las <i>Lopézales</i> los <i>Arremonios</i> . <i>Lope</i> <u>VI</u>	
9	~ En las <i>Lopézales</i> los <i>Arremonios</i> <i>Lope</i> <u>XX</u>	
10	~ <i>Sporophila</i>	
11	~ <i>Sporophila</i> en la <i>Tarabilla</i> con R. <i>Leopardos</i> /	
12	~ <i>Poospiza</i> <i>Sporophila</i>	
13	~ <i>Accipiter</i> <i>virgatus</i> <i>taeniatus</i> /	
14	~ <i>Longirostris</i>	
15	~ <i>Spizella</i> <i>nebulosa</i> <i>flavipes</i> , <i>regulus</i> <i>Calopterus</i> los <i>Bo</i>	
16	~ <i>Urosticte</i>	
17	~ <i>Emberiza</i> <u>saxicoloides</u> y <u>coerulescens</u>	
18	~ <i>Phainopepla</i>	
19	~ <i>Spizella</i>	
20	~ <i>Edo</i> <i>neglecta</i>	
21		
22	~ <i>Spizella</i> <i>fringillaris</i> , (<i>neonotropica</i>)	
23	~ <i>Muscicapa</i> <i>griseiventris</i> Ad. 2. <i>Adriana</i>	
24	~ <i>Sporophila</i> <i>leucosticta</i> los <i>Leopardos</i> , <i>Sporophila</i> <i>fuscicapilla</i>	

En el Lope.

